

DEN *danske* STJERNE

August 1981 · 130. Årgang · Nummer 8

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

August 1981
Årgang 130
Nummer 8

Indhold

Børnestjernen

På omslaget: Enkens skærv er et af en serie bibelillustrationer malet tidligt i det tyvende århundrede af den britiske kunstner Frank Adams. Serien ejes nu af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Abonnement:
12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany

PBMA 0609 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

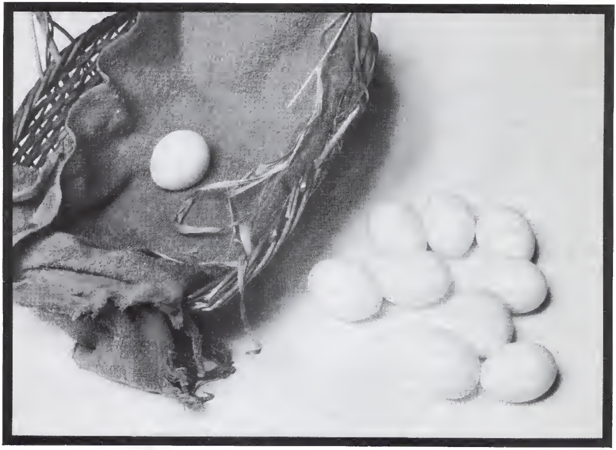

„Han gjorde det af hele sit hjerte, og fik fremgang"

Præsident Spencer W. Kimball

I disse tider med så megen økonomisk bekymring og spekulation, må vi af al magt minde os selv om, både som individuelle mennesker og som en kirke, at Herren har givet os en åndelig og økonomisk lov, der, når den fuldt ud respekteres, vil bringe de lovede velsignelser så store, at de vil være os „i overmål" (Mal. 3:10) Jeg taler om tiendeloven, der kan blive vores store velsignelse og sikkerhed, vores største forsikring om guddommelig hjælp. Det har for mig altid været imponerende, at af alle lærdommene fra Det gamle Testamente, som Herren kunne have gengivet til nephiterne, da han besøgte dem, var det Malakias' bevægende løfte med hensyn til tiende, han gav: „Og det skete, at Jesus befalede dem, at de skulle skrive de ord, som Faderen havde givet Malakias, som han skulle gøre dem bekendt med. Og efter at de var blevet skrevet, udlagde han dem. Og det er de ord, han talte til dem: Så sagde Faderen til Malakias . . . Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: Hvorved har vi bedraget dig? Med tienden og offerydelsen. I trues med forbandelse, for I bedrager mig, ja, alt folket gør det. Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarernes Herre, om jeg da ikke åbner

jer himlens sluser og udøser velsignelse over jer i overmål.
Og jeg vil for jeres skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger jer landets afgrøde, og vinstokken skal heller ikke lade sin frugt falde til jorden, førend tiden er inde, siger Hærskarernes Herre.
Og alle folkene skal prise jer lykkelige." (3. Ne. 24:1, 8-12)
Hvem i vores tid har ikke behov for disse lovede velsignelser?
Der var engang et andet folk, der levede i svære tider, folket i Judas rige. De havde levet under kong Akaz' gudløshed; de havde gennemgået økonomisk og politisk tilbagegang under assyrerne og filisterne. Men da den unge konge, Ezekias, begyndte at regere, „gjorde han, hvad der var ret i Herrens øjne." (2. Krøn. 29:2) På den måde vendtes folkets hjerter og tanker igen mod lærdommene i skrifterne, og budene blev igen efterlevet. Historien om hvad der skete derefter, er endnu et vidnesbyrd om, hvordan Herren opfylder sine løfter:
„Så snart det bud kom ud, bragte israelitterne i rigelig mængde førstegrøde af korn, most, olie og honning og al markens afgrøde, og de gav tiende af alt i rigeligt mål.
Også de israelitter, der boede i Judas byer, gav tiende af hornkvæg og småkvæg, og de bragte hellig-

gaverne, der var helliget Herren deres Gud, og lagde dem bunke for bunke.
Ezekias og øversterne kom så og synede bunkerne, og de priste Herren og hans folk Israel.
Da Ezekias spurgte sig for hos præsterne og levitterne om bunkerne, svarede ypperstepræsten Azarja af Zadoks hus: „Siden man begyndte at bringe offerydelsen til herrens hus, har vi spist os mætte og fået rigeligt tilovers, thi Herren har velsignet sit folk, så at vi har fået al den rigdom her tilovers!
Således gik Ezekias frem i hele Juda, og han gjorde, hvad der var godt, ret og sandt for Herren hans Guds åsyn. Alt, hvad han tog fat på vedrørende tjenesten i Guds hus eller loven eller budet for således at søge sin Gud, det gjorde han af hele sit hjerte, og det lykkedes for ham." (2. Krøn. 31:5-6, 8-10, 20-21)
Herren førte Juda gennem deres svære tider, fordi det virkelig er, som salmisten sang: „Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå." (Salm. 24:1)
I de sidste dage har Herren sagt, at hvis de hellige holder budene og „ofrer deres gaver og sakramenter" skal „jordens fylde være jeres: dyrene på marken, fuglene i luften . . . alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årstid, er skabt til menneskers nytte og brug. (L&P 59:12, 16, 18)
Profeterne i alle uddelinger har tydeligt forkyndt tiendeloven til velsignelse og beskyttelse for Herrens folk. Om det emne kan vi læse Herrens ord i denne uddeling:
„Sandelig, så siger Herren: Jeg fordrer . . . at de, der således har betalt tiende skal betale en tiendedel af deres årlige indkomst, denne lov skal gælde for dem evindeligt for mit hellige præstedømme, siger Herren.
Og jeg siger jer: Om ikke mit folk holder denne lov hellig og gennem den helliggør Zions land for mig, så mine anordninger og lovbud holdes deri, og det bevares meget helligt, se, sandelig siger jeg jer, da skal det ikke være noget Zions land for jer.
Og dette er mønstret for alle Zions stave. Så ske det. Amen." (L&P 119:1, 4, 6-7)
Herren gør det her aldeles klart, at tiende er hans lov og kræves opfyldt af alle hans tilhængere. Det er vores ære og privilegium, vores sikkerhed og løfte, vores store velsignelse at efterleve denne Guds lov. At undlade at følge denne forpligtelse fuldt ud er at fornægte os selv løfterne og at undlade noget meget vigtigt. Det er en overtrædelse, ikke en ligegyldig forglemmelse.
Jo, det kan godt kræve stor tro at betale tiende, når midlerne er små og behovet stort. Men vi erindre Faderens løfte til Malakias. Vi husker også Herrens løfte i vor tid: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L&P 82:10)
Der bør undervises regelmæssigt i disse principper sammen med et levende vidnesbyrd fra forældrene til deres børn. Tidspunktet at undervise i disse det virkelige livs lektier er, når barnet er lille. Når barnet er lille,

er det åbent for belæring, og det vil acceptere sine forældres forslag.

Jeg husker, at jeg som barn gik med min mor ad en støvet vej til biskoppens hus på en tid, da vi ofte betalte vor tiende med vore dyr og landbrugsprodukter. Medens vi gik henad vejen spurgte jeg: „Hvorfor bringer vi æg hen til biskoppen?"

Hun svarede: „Fordi de er tiendeæg, og biskoppen tager imod vor himmelske Faders tiende." Og mor fortalte så, hvordan hun hver aften, når æggene blev bragt ind, lagde det første i en lille kurv og næste ni i en stor kurv. Jeg lærte første gang om tiende fra min elskelige mor.

Vest for vort hjem lå vores køkkenhave. En del af den var lagt ud til kartofler. En dag sagde min far til min søster og mig: „Der er flere kartofler, end vi selv kan bruge.

Hvis I har lyst til at sælge nogle af dem, må I gerne." Min søster og jeg gravede nogle op og bragte dem ind til et hotel og solgte dem der. Da vi viste far de penge, vi fik for dem, spurgte han os, hvad vi ville gøre med dem. Vi sagde, at vi ville dele dem, og så købe noget for dem, som vi ønskede os. Så sagde han: „Hvad med tiende?" Han sagde videre: „Herren har været god mod os. Vi lagde kartoflerne og holdt rent om planterne, og vi høstede dem, men jorden er Herrens. Han sendte regn og fugtighed og solskin og varme. Vi giver altid en tiendedel.) tilbage til Herren som hans udbytte." Min far krævede ikke noget. Han forklarede simpelthen det hele så overbevisende, at vi følte det som en ære og et privilegium at betale tiende.

Jeg har før talt om min oplevelse sammen med en ven, der tog mig med til sin gård. Han lukkede døren op til en ny, stor bil, satte sig ind bag rattet og sagde stolt: „Hvad synes du om min nye vogn?" Vi kørte i storslået luksus ud i landskabet til et smukt, nyt landsted, og han sagde med tydelig stolthed: „Dette er mit hjem."

Vi kørte til en græsklædt høj. Solen var ved at gå ned bag bjergene langt borte. Han så ud over sine vidtstrakte marker. Idet han pegede mod nord, spurgte han: „Kan du se den klynge træer derovre?" Jeg kunne tydeligt se dem i det svindende dagslys.

Han pegede mod øst. „Kan du se søen, der blinker derude i solnedgangens lys?" Også den kunne jeg se. „Og de skrænter derude mod syd." Vi vendte os for at udforske de fjerne genstande. Han forklarede, at der var lader, siloer og gården mod vest. Med en fejende håndbevægelse sagde han pralende: „Fra den klynge træer, til søen, til skrænterne og ud til bygningerne, og alt der ligger der imellem - altsammen er mit. Og de mørke pletter i engen - det er kvæg, der også er mine."

Og så spurgte jeg ham, hvem han havde alt det fra. Kæden af ejerskab til hans ejendom gik tilbage til land, der var blevet overdraget fra regeringen. Hans sagfører havde garanteret ham, at han havde ubestridt ejendomsret.

„Og hvem har regeringen fået det

af?" spurgte jeg. „Hvad blev der betalt for det?" Og jeg tænkte på salmistens ord og frimodigt gentaget af Paulus: „Herrens er jorden og dens fylde." (1. Kor. 10:26)
Og så spurgte jeg: „Kom ejerskabet fra Gud, jordens Skaber og ejeren deraf? Fik han sin betaling? Blev jorden solgt eller udlejet eller givet til dig? Hvis det var en gave, hvem kom den så fra? Hvis den blev solgt, med hvilket bytte eller hvilke penge blev den købt? Hvis det var på afbetaling, har du så betalt regelmæssigt?"
Og jeg fortsatte med at spørge: „Hvad var prisen? Med hvilke skatte købte du denne gård?"
„Penge."
„Hvor fik du pengene fra?"
„Fra mit arbejde, min sved og min styrke."
Og jeg spurgte: „Hvorfra fik du din styrke til at arbejde, din evne til at arbejde, dine kirtler til at svede med?"
Han talte om fødevarer.
„Hvor kom fødevarerne oprindeligt fra?"
„Fra solen og luften og jorden og vandet."
„Og hvem skaffede alle disse elementer til veje?"
Jeg citerede igen salmisten:
„Regn i strømme lod du falde, o Gud, din vansmægtende arvelod styrkede du." (Sl. 68:9)
„Hvis landet ikke er dit, hvilken afregning gør du så med ejeren for al hans gavmildhed? Skriften siger: ,Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er' (se Matt. 22:21) Hvilken procentdel yder du kejseren? Og hvilken procentdel til Gud? Tror du på Bibelen? Accepterer du den befaling Herren gav gennem Malakias, profeten? Tror du på Moses' ord til Farao, at ,jorden er Herrens?' (2. Mos. 9:29)
Jeg sagde igen: „Jeg synes ikke at kunne finde noget sted i de hellige skrifter, hvor Gud har sagt: ,Jeg giver dig uforbeholdent ejendomsret til dette land'.
Jeg kan ikke finde noget sådant skriftsted, men jeg finder dette i Salmernes Bog:
,De, der bier på Herren, skal arve landet' (Sl. 37:9).
Og jeg husker, at vores Skaber sluttede pagt i Himmelen med os alle: ,Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.' (Abr. 3:24)
Det forekommer i højere grad at være et lejemål, hvortil er knyttet en lejesum, end som simpel ejendomsret.
. Det forekommer ikke at være en overdragelse af jorden men kun bru-

gen af indholdet deraf, givet til mennesker på betingelse af, at de efterlever alle Guds befalinger."

Men min ven blev ved med at mumle: „Mit - det er mit", som om han ville overbevise sig selv mod den sikrere viden om, at han i bedste fald var en fej lejer.

Det er mange år siden. Jeg så ham senere ligge på sit dødsleje mellem luksuøse møbler i et paladslignende hjem. Hans ejendomme havde været umådelige. Og jeg lukkede hans øjne. Jeg talte ved hans begravelse, og jeg fulgte i følget fra det gode stykke land, som han havde haft, til hans grav, et lille, aflangt stykke jord, en smule længere end en høj mand og så bredt som en tyk mand.

Senere så jeg det samme landsted, gult af korn, grønt af lucerne, hvidt af bomuld, tilsyneladende uden at skænke ham en tanke, som havde gjort krav på at eje det.

Mine kære brødre og søstre, jeg vidner for jer allesammen, at tiende virkelig er en stor velsignelse og en lov, der virker til vort eget gavn. Lad os samle vore familier omkring os og pány læse det løfte for dem, som Herren vidnede om kom fra Faderen, et løfte, som ingen af os har råd til at undvære: „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål." (Mal. 3:10)

Lad da dette være vores løsen: „Jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Jos. 24:15)

Hvis vi vil gøre det og holde budene af hele vort hjerte,sådan som Ezekias gjorde det, vil Herren lede os gennem vanskelige tider, og vi vil taknemmeligt opleve hans hjælp til os, og vi bør yde ham dybtfølt kærlighed og påskønnelse for hans mageløse venlighed og godhed. Han er vor Herre og vor store styrke. Er vi værdige, vil han være hos os i nødens stund. Om det har jeg fuld forståelse. ☐

Forslag til hjemmelærere

1. Fortæl en personlig oplevelse om velsignelserne ved at betale tiende. Bed familiemedlemmer fortælle om deres følelser eller erfaringer.

2. Er der skriftsteder i denne artikel, som familien ønsker at læse højt eller andre skriftsteder, som I ønsker læst højt?

3. Præsident Kimball antyder, at tiende er en åndelig lov såvel som en økonomisk. Diskuter nogle åndelige velsignelser ved at betale tiende.

4. Bed om forslag til, hvordan man kan gøre det at betale tiende til en vane.

5. Vil denne diskussion blive bedre, hvis I forud har en kort samtale med familiens overhoved? Er der et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen til familiens overhoved med hensyn til tiende?

Jeg var på hospitalet og ventede på den næste dag at skulle opereres,og min mand kom og besøgte mig på vejen hjem fra arbejdet for at se hvordan jeg havde det. Han fortalte, at Jackie, vores yndlingsbabysitter, havde taget vores tre små piger med til wardets udflugt sammen med hendes egen familie. Fem minutter senere var Jackies far hos mig for at fortælle, at vores yngste pige var faldet af en karussel under udflugten og nu opholdt sig nedenunder på skadestuen for at få syet en slem flænge på hagen.

I mellemtiden gik vores seks-årige datter omkring på udflugtsområdet og forstod

Broder Braden: vores storartede hjemmelærer

Sharon Elwell

pludselig, at de fleste medlemmer af hendes familie ikke var der. Den eneste søster, som var tilbage sammen med hende, legede med de andre børn fra søndagsskoleklassen. Parken var ukendt for hende, og hvert øjeblik blev det mørkere. Mange følelser fyldte hendes sind, og pludselig hørtes hendes gråd over hele pladsen. Hun vidste nøjagtigt, hvad hun ønskede: „Jeg vil ha' min hjemmelærer!" råbte hun. I løbet af ingen tid sad hun på skødet af bror Braden, vores dejlige hjemmelærer, og krisen var ovre.

Jeg er helt sikker på, at der ikke findes nogen anden hjemmelærer, helt som vores. Men selv om hans måde at gribe tingene an på, er enestående, er hans resultater et godt eksempel for alle os andre, som ønsker at tjene godt som hjemmelærer eller besøgs-lærerinder. Alle de familier, som han er ansvarlig for, betragter bror Braden som deres egen helt specielle og allerbedste ven, det første menneske, som kommer dem til hjælp, den første, de ringer til, selv om det er midt om natten.

Hvad er bror Bradens hemmelighed? Hvornår nøjagtigt i løbet af alle de måneder, han har tjent de familier, han har ansvaret for, blev det naturligt for os at holde op med at sige: „Jo tak, vi har det fint!, og at begynde at sige: „Ærlig talt, du, jeg er bekymret for ________. Jeg ville påskønne det, hvis du ville tale lidt med hende."?

Måske begyndte det en af de mange nætter, hvor søster Finley, der er bundet til sin seng på grund af sin dårlige ryg, og som kæmper heltemodigt gennem smertefulde, endeløse nætter, ringede til bror Braden og bad om en velsignelse under hans hænder. Han var på stedet i løbet af nogle få minutter.

Måske skete det for vores familie den aften, da min mand, John, arbejdede over. Vores datter, Katie, havde pludselig fået feber, efter at vi havde spist, og nu lå hun klynkende så lang hun var, på sofaen, og følte sig dårligt til pas. I det samme ringede bror Braden på døren. Katie kravlede straks op på hans skød, da han satte sig, og med et dybt, tilfreds suk faldt hun i søvn. Jeg var ikke i stand til at formå ham til at lægge hende i seng og tage hjem. I stedet sad han uden at røre sig, uvillig til at forstyrre hende, lige til hendes far kom hjem og kunne overtage pasningen af hende. Senere på aftenen og igen dagen efter ringede han flere gange som „min hjemmelærer" for at høre, om hun havde det bedre.

Hun vidste nøjagtigt, hvad hun ønskede: „Jeg vil ha' min hjemmelærer!" råbte hun. I løbet af ingen tid sad hun på skødet af bror Braden, vores dejlige hjemmelærer, og krisen var ovre.

Noget andet, der betyder en hel masse, er at bror Braden aldrig jager under sine besøg hos os. Han nøjes aldrig med at hilse på os uden for kirken efter møderne og der spørge, hvordan vi har det for derefter at slette os af listen over den måneds besøg, der skal overstås. Han nøjes ikke med at komme til vort hjem - han besøger os virkelig. Han taler med os. Vi er aldrig kommet til at føle, at han

har travlt med at komme afsted for at udføre vigtigere opgaver. *Vi* er bror Bradens vigtige opgave, og det lader han os forstå.

Bror Bradens metode i undervisningen må være enestående. Som indfødt i staten Tennessee er han fyldt med sydstatshistorier om måneskin og vandmeloner og grinagtige skibshistorier fra sin tid i marinen. Hvis han en dag skulle forlade os efter et hurtigt kontrolbesøg uden i det mindste at have fortalt én god historie, ville det være en forfærdelig skuffelse. Hans villighed til at dele sin tid med os, er et bevis på hans forståelse af sin forpligtelse over for os.

Og der findes bestemt ikke nogen, som har så megen udholdenhed som han har. For det første kan han klare at have alle de tre piger på skødet på én gang, en bedrift, som jeg selv har forsøgt et par gange i nødsituationer med aldrig har været i stand til at klare. Og han finder sig i, at børnene reder hans hår i længere tid uden at blinke eller blive sur. Bror Braden er en pertentlig mand; at se ham med sit smukke sølvgrå hår strittende, efter at han har leget med børnene, er et godt bevis på, at han er en mand med en celestial personlighed.

Han ikke blot udviser en selvfølgelig kærlighed og omsorg, men han gør det også klart, at denne omsorg er et *naturligt* resultat af hans kaldelse til at tjene os. Er der fødselsdag i huset, ved vi, at han nok skal komme og ringe på. Ved hver højtid bringer han børnene en eller anden lille ting „med hilsen fra din hjemmelærer". På af vort ansvar over for vor himmelske Fader.

Bror Bradens medvirken i vigtige familieanliggender er ikke noget, der kommer, fordi *han* ønsker det. Under det faste- og vidnesbyrdmøde, hvor vores ældste datter, Jane, skulle have sin bekræftelse som medlem, så hun sig uroligt omkring i forsamlingen efter ham uden held - selv om hun var omringet af sin egen families medlemmer - lige til hun så bror Braden komme ind for sent, efter at have deltaget i et andet møde og beskedent sætte sig aller bagest i salen. Hun vidste, at han havde opgivet andre planer for at være hos hende, og at han var glad for at gøre det. Da Janes navn blev råbt op, gik hun ned ad midtergangen til bror Braden, og de to kom hånd i hånd gående op til den cirkel, hvor hun skulle have sin bekræftelse for med ham at dele et af de vigtigste øjeblikke i sit liv.

Hvor meget klarere og lettere forståelige er ikke de himmelske principper, når de demonstreres for os her på jorden! I den bog, som bror Braden gav Jane til hendes otteårs fødselsdag, skrev han nogle vigtige principper for dåb og tjenestegerning. Den sidste sætning af det, han skrev, lyder: „Din himmelske Fader elsker dig og ønsker, at du skal være lykkelig. Med kærlig hilsen fra din hjemmelærer, bror Braden."

Hvor meget lettere er det ikke for vore børn at føle kærlighed til deres himmelske Fader, når de har lært at udstrække deres egne følelser af kærlighed og tillid til nogen ud over deres egen umiddelbare families medlemmer?

Jeg ville meget gerne i højere grad komme til at ligne bror Braden i min egen besøgslærerindeundervisning - ikke fordi nogen har holdt en god tale om det, ikke fordi nogen har mindet mig om mine pligter, ikke fordi vores statistik over besøgslærerindearbejdet er så lav - men fordi et enkelt menneske med virkelig forståelse af sin kaldelse har vist mig dens store muligheder. □

STYRKELSE AF DE MINDRE AKTIVE

Ældste A. Theodore Tuttle

Genaktivisering er en af de vigtigste nøgler til succes for alle andre former for indsats i kirken. Fra vore studier ved vi, at procenten af aktive bærere af det melkisedekske præstedømme er den bedste enkelte indikator af det pågældende wards succes. Da kraften i forældres eksempel er vigtigere end nogen anden faktor med hensyn til at påvirke børn til at opnå åndelige mål, er vi nødt til at standse cirklen af passivitet - gennem *forebyggelse* og *aktivisering.*

Hjemmelærerarbejde er det middel, der aktiviserer folk. Intet nyt program eller organisation kan opfindes til at erstatte det.

Kirkens instruktioner har aldrig begrænset hjemmelærerarbejdet til blot ét besøg om måneden. Det kan være helt i orden, at de aktive besøges den tredivte eller enogtredivte. Men det er tilfældigt hvis nogen bliver aktiviseret på den måde.

For at aktivisere har vi brug for intensivering af hjemmelærerarbejdet - den ideelle hjemmeundervisning.

Hvorfor bør hjemmelæreren benyttes ved aktivisering, når enhver ved, at vi har både gode og mindre gode hjemmelærere? Fordi Herren har bemyndiget dem (se L&P 20:53-55). Det gør en forskel at blive *sendt* snarere end blot at *gå* ud som hjemmelærere.

Præsident Marion G. Romney sagde: „Vi er hver for sig ansvarlige og vil blive krævet til regnskab for andre, som bryder pagterne, og som vi er ansvarlige for, for så vidt et sådant pagtsbrud er en følge af *at vi undlader at undervise dem.*" (*Den danske Stjerne*, april 1976, s. 58, fremhævelse tilføjet)

Frelseren forkyndte et princip, der endnu ikke er blevet almindeligt accepteret: „Hvis en af jer har 100 får og mister ét af dem, forlader han så ikke de 99 i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?" (Luk. 15:4) Vi må være mere opmærksomme på de passive end på de aktive.

Identificer

Det er én ting at klassificere folk som passive, men for at aktivisere dem, er det nødvendigt at identificere dem, som er mest modtagelige og arbejde med dem først.

En af brødrene i Mormons Bog er et godt eksempel. I Alma 10:5 beskriver Amulek sig selv som passiv: „Jeg har aldrig kendt meget til Herrens veje eller hans hemmeligheder eller vidunderlige magt." Det er ofte det, der er problemet, at den inaktive simpelthen ikke har fået belæring om evangeliet.

„Der blev kaldt på mig mange gange," fortsætter han, „men jeg ville ikke høre; derfor havde jeg kendskab til disse ting, og alligevel *ville jeg ikke anerkende dem.*" (vers 5-6; fremhævelse tilføjet)

Det lyder, som om hjemmelærere, forældre og andre havde talt til ham og prøvet at gøre ham aktiv, men selv om han vidste, at de havde ret,

forhærdede han sit hjerte og ville ikke give efter.

Han siger, at han var en mand af ikke ringe anseelse i sit samfund, og at han havde samlet sig rigdomme ved hårdt arbejde.

Så her er der en god, hårdtarbejdende mand, som ikke rigtigt forstår evangeliet, men som gennem

„Bror Jensen, vores budskab i aften er ganske enkelt. . . vi vil gerne have at du holder op med at ryge . . . og grunden til, at vi ønsker, at du skal holde op med at ryge, er at vi elsker dig."

årene har følt, at han burde være aktiv. Han har stået imod, selv om han har følt, at han *burde* komme tilbage.

Herren kendte alle Amuleks følelser, så han sendte Alma til at udføre hjemmelærerarbejde hos ham og aktivisere ham. Amulek var rede; Alma havde brug for opfordring til at henvende sig til ham - og I ved, hvad der så skete (se Alma 8:14-22; 10:7-9).

Der er mange amulekker i hvert eneste ward - gode, ærlige mænd. Mænd, som ved, men alligevel ikke ved. Mænd, som er syge af at være borte fra kirken. Mænd, som ønsker at leve et bedre liv. Der er gode fædre iblandt dem. Nogle er ledere ude i det offentlige liv. De fleste er almindelige sidste dages hellige uden viden eller vidnesbyrd. De har alle sammen en ting fælles - de er ikke åndelige ledere i deres hjem.

Når mænd med tro besøger disse brødre og bliver venner med dem, elsker dem og belærer dem om evangeliet, vil de og deres familier komme tilbage.

Forebyg passivitet

Der er retteligt set to måder at løse problemet med passivitet: forebyggelse og genaktivisering. Der er brug for at gøre begge dele samtidig. Antallet af passive voksne øges bestandigt med passive unge. Studier viser, at passivitet begynder tidligt - at børn af passive forældre har tendens til selv at blive passive i en ung alder.

Forældre, aktive som passive, har ansvaret for deres børn. Men skønt ingen bør påtage sig forældrenes privilegium, har biskoprådet den rolle at hjælpe med at forebygge passivitet hos de unge. Hvad kan ledere gøre?

Studier viser, at hverken antallet eller bekostningen af aktiviteter er afgørende. Den kritiske faktor er, hvor nært forholdet er mellem de unge og deres ledere. Ungdomsledere må række hånden ud til de passive. Være deres kammerat. Tage dem med sig. Opfylde deres særlige behov.

Og styrk jeres aktiviteter med tjeneste og åndelige formål, så enhver

aktivitet bliver af betydning og umagen værd.
En stavspræsident i Missouri blev motiveret til at interviewe de unge mænd mellem 19 og 26. Af de 15, som blev interviewt er 12 nu parate til en mission. Måske ville mange flere ud over kirken reagere på samme måde, hvis de fik en chance.

Undervis den enkelte

At finde frem til og redde uaktive kræver et passende budskab til den enkelte. Lad os se på, hvordan det gik med bror Jensen. Når hans hjemmelærere kom bragte han ofte en idé frem, der gik stik imod det, som de præsenterede. Da en ny hjemmelærer og hans kammerat besøgte bror Jensen og hans hustru og deres søn, var familien ikke særlig positiv. Under de følgende besøg forfaldt hjemmelærerne til den vane kun at tale om vejret. Det gik udmærket, for bror Jensen var meteorolog! Han var meget intelligent og udstrålede en holdning, der var temmelig nedladende over for hjemmelærerne. Men de besøgte ham regelmæssigt hver måned i adskillige måneder.
Så bad ældsternes kvorumspræsident i et personligt interview hjemmelæreren om at bede bror Jensen om at holde op med at ryge. Hjemmelæreren sagde: „Åh nej, det er vi ikke rede til endnu, det kan vi ikke." Men kvorumspræsidenten insisterede: „Næste gang vi skal have en samtale, vil jeg bede dig give mig en rapport om, hvad han sagde, da du bad ham holde op med at ryge."
Her bør jeg gøre opmærksom på, at den bedste måde at foretage den individuelle undervisning på, er at kvorumspræsidenten og hjemmelæreren diskuterer, hvad der kan gøres for familien. Begge bør yde deres bidrag' bygget på deres kendskab til og følelser med hensyn til familien. Og efter at have bedt Herren om at få at vide, hvad han ville have gjort, bør hjemmelæreren *gives besked* om at gøre det.
Ved det næste besøg gik hjemmelæreren til familien Jensen med frisk mod, for han ikke blot *gik* der, *nu blev han sendt.* Vi går altid mere modigt, når vi bliver sendt. Det er et af de virkelige formål med præstedømmeinterviewet - at give hjemmelærerne til opgave at gøre noget bestemt, så de kan fungere som nogen, der sendes. Vi kan erindre os, hvor frimodigt Jakob forkyndte, „efter at jeg først havde modtaget befaling af Herren." (Jak. 1:17).
Den første del af besøget hos Jensens familie gik ligesom de tidligere, og hjemmelæreren blev temmelig nervøs. Han vidste, hvad han skulle gøre, men han syntes ikke at have mod til at gøre det. Efter at han omtrent var færdig med besøget, tog hjemmelæreren en dyb indånding, bad en stille bøn til Herren og begyndte så at tale.
„Bror Jensen, vores budskab i aften er ganske enkelt." Bror Jensen så lige ind i hjemmelærerens øjne, idet denne sagde: „Vores budskab i aften er, at vi gerne vil have, at du holder

op med at ryge." Der var nogle sekunders stilhed, hvorpå hjemmelæreren igen tog ordet. „Og grunden til, at vi ønsker, at du skal holde op med at ryge, er at vi elsker dig."
Den oprigtige tone i den hjemmelærers stemme, suppleret af Ånden, lod bror Jensen forstå, at denne mands kærlighed virkelig var grunden til, at han stillede et så dramatisk krav.
Bror Jensen kunne næsten ikke tale, da han sagde: „Ved du, hvor vanskeligt det er, at holde op med at ryge?"
Hjemmelæreren sagde: „Nej, egentlig ikke, men jeg ved, du kan gøre det, og du er nødt til at gøre det. Du behøves i kirken, og det første skridt til at komme ind i aktivitet er at holde op med at ryge."
Søster Jensen brød nu ind i samtalen og sagde: „Min kære, jeg ved, at du kan holde op. Jeg ved, du kan!"
Bror Jensen sagde: „Jeg ville så gerne holde op."
De talte lidt mere om det, og så sagde hjemmelæreren: „Vi vil gerne have at du begynder at komme i kirken."
Bror Jensen sagde: „Ih nej det kan jeg ikke. Jeg er jo slet ikke aktiv."
Hjemmelæreren sagde hurtigt: „Jo, du er aktiv. Jeg har set dig spadsere omkring her med din lille drengs hånd i din, og fortælle ham om fuglene og de forskellige buske. Det er den højeste form for aktivitet i kirken - det at belære sine børn."
Ikke spor oprørsk sagde bror Jensen stille: „Jeg kan altså ikke med organiseret religion."
Hjemmelæreren svarede: „Jamen, du kan holde familiehjemmeaften i hjemmet. Prøv at gøre det, ligesom vi gør det, ikke særlig organiseret. Så ville det ikke være nogen organiseret religion. Men I kan sige jeres bønner og bruge familiehjemmeaftenens lektiehæfte."
Derefter holdt hjemmelærerne og familien bøn, og hjemmelærerne tog afsked. Senere sagde bror Jensen til hjemmelærerens datter: „Din far er et af de bedste mennesker, jeg har truffet."
Den passive mand er nu i biskoprådet. Men undervisningen var nødt til at tilpasses hans individuelle behov. Den kom fra Herren gennem hjemmelæreren til ham.
Vi har lært, at det er klogt at gå ud to og to. Lejlighedsvis vil det være godt at tale med manden individuelt; pres for tid og omstændigheder kan gøre en individuel kontakt egnet, og nogle slags råd bør ikke gives i overværelse af en mands hustru og børn.
Passive mennesker er lige så forskellige som en læges patienter. Nogle får deres temperatur taget og har brug for en aspirin. Andre lider af en alvorlig sygdom. De har brug for intensiv behandling.

Tal direkte til nogle

Vores måde at arbejde på som missionærer er direkte. Hvis det ikke var tilfældet, var der ikke så mange mennesker, der ville modtage budskabet om genoprettelse. Mange passive medlemmer har brug for den samme metode.

Måske vil 10% af de passive mænd besvare en kaldelse til at omvende sig lige nu og blive ældste eller at blive viet i templet. Vi må indbyde dem dertil.
En bestemt stav bestemte sig til at benytte denne direkte måde. Hjemmelærerne henvendte sig i 14 hjem og stillede dette direkte spørgsmål til manden i huset: „Kunne du tænke dig at blive ældste?" Af de 14 fædre svarede 14: „Ja!" Hjemmelærerne sagde: „Godt, så er vi i stand til at hjælpe dig."
Salt Lake Millcreek Stake havde 500 vordende ældster. En af vore brødre sagde til lederne: „I kan genaktivisere 10% ved blot at indbyde dem." Indtil det tidspunkt havde de kun ordineret 14 ældster i et helt år. I de næste 2 1/2 måned beredte de 47 mænd til at blive ordineret ved den følgende stavskonference. De har rapporteret, at de alle sammen er fortsat med at være helt aktive i kirken. Og grunden til deres succes? Stavsmedlemmerne betragtede udfordringen som værende inspireret, og de passive mænd ønskede selv at have fremgang.
Sådan er erfaringerne i de fleste stave. Den direkte metode kan give succes.

Opbyg et personligt forhold (indirekte metode)

For at opbygge et personligt forhold, må man etablere kommunikation. Følgende fortæller, hvordan det kan gøres.

For at blive ven med en passiv familie må man stå på samme grundlag som dem. Emner som disse er egnede til det første eller de første par besøg:
„Er bladene ikke skønne på denne årstid?"
„Hvem tror du, vinder landskampen i år?"
„Mon ikke det bliver en god sommer i år?"
„Hvordan mon vinteren bliver i år?"
„Hvor voksede du op?"
„Hvad bestiller du til daglig?"
Foretag hyppige besøg ind mellem de formelle hjemmelærerbesøg. Du kan lejlighedsvis gå alene uden din hjemmelærerkammerat for at besøge den pågældende mand. Stil dig på hans græsplæne og giv ham gode råd med hensyn til, hvordan man kommer af med mælkebøtterne - eller hvordan man vænner sig til at have dem og ikke bekymre sig over dem mere. Besøg ham, når han er i færd med at grave køkkenhaven. Hjælp ham. Giv familien et hjemmebagt brød. Del dine frugter og grøntsager med dem, når det vil være passende. Gør hvad som helst for efterhånden at vinde hans kærlighed. Du kan endog gøre dig til venner med hans hund.
Send fødselsdagskort til alle børnene. Når deres børn gør et eller andet særligt, kan du skrive et brev til dem eller besøge dem. Du kan være sikker på, at hvis du vinder børnenes kærlighed og beundring, har du samtidig vundet den mands kærlighed og beundring. Enhver ved, at for at vinde datterens kærlighed, må

man vinde hendes mors kærlighed. Venskab kan dannes gradvis ved individuel opmærksomhed og hyppige besøg. Inviter familien til middag, tag over i parken for at spille bold sammen med dem eller arranger en skovtur med medbragt mad. Når du får tildelt passive familier, er du nødt til at tage tid til at besøge dem og blive ven med dem. På den måde opbygges personlige forhold. Hvis det drejer sig om et ungt par, så få en bedstemor til at besøge dem og hjælpe dem med ideer til syltning, quiltning og styrelse af hjemmet, eller for at hjælpe med at passe børnene. Lad din hustru tage hende med på indkøb. Lad dine børn passe børnene, mens hun går på indkøb. Lad hende bringe sine børn over til dit hjem, mens hun går ærinder.

For at blive ven med en passiv familie må man stå på samme grundlag som dem.

Hvis manden er sportsinteresseret, kan du indbyde ham til arrangementer, hvor ældsternes kvorum er med. Du kan altid tage ham med ud på fotosafari eller fisketur, hvis det er, hvad du selv ynder. Og hans søn kan tage med! Indbyd ham og hans hustru til at komme med til kvorummets selskabeligheder.

De kommer til at kende dig, og de vil få tillid til dig. De fornemmer, at du er interesseret i dem, rigtigt interesseret. Og når så den gyldne lejlighed kommer, som du har bedt for, kan du tale med ham om det, der hører Gud til, fra sjæl til sjæl. På denne baggrund kan du sige: „Bror Jensen, jeg ønsker at hjælpe dig til at blive dit hjems åndelide leder." Så er det let at foreslå, at han skal begynde med at holde familiebønner, holde familiehjemmeaftener, studere evangeliet, læse historier fra skrifterne for sine børn, begynde at holde visdomsordet og så videre.

Benyt alle kirkens organisationer.

Indtil nu har vi kun talt om hjemmelærere, der arbejder med passive medlemmer. Men wardsorganisationen kan være til stor hjælp for hjemmelærere. Gennem wardets fællesråd kan hele wardets omvendende og motiverende kraft fokuseres på særlige familier. Involver både præstedømme- og hjælpeorganisationsmedlemmer; brug alle organisationer til at aktivisere de iaktive, og udvælg hver måned én særlig familie at aktivisere.

Lærere i primary og søndagsskolen bør samordne deres indsats. Vælg navne på børn af passive forældre. Besøg forældrene og inviter børnene til disse organisationer. Primarybørn bør arbejde med medlemmer i deres egen aldersgruppe. Aronske præstedømmebærere bør gøre sig til venner med passive kvorumsmedlemmer. De unge piger bør blive veninder med pigerne på deres egen alder i familien. Hjælpeforeningssø-

stre bør invitere moderen og unge piger til at komme i deres klasser og til deres sammenkomster. Præstedømmets brødre bør besøge og hjælpe faderen til at påbegynde sin aktivitet (på de måder, der allerede er nævnt). Hjemmelærerne bør fortsætte deres arbejde.

I præstedømmets udøvende komité bør der lægges særlige planer, så alle anstrengelser kan koordineres og målrettes. En sådan metode har den fordel, at den involverer både gamle og unge til udøvelse af ægte kærlighed og tjenestegerning.

Alle bør arbejde sammen, både lærere og familier, idet alle udfører dette stilfærdige men effektive arbejde med medlemmerne af denne ene familie, så hele familien kan aktiviseres samtidig.

Dette kan gøres stilfærdigt og oprigtigt - ikke som en kampagne men snarere en naturlig vækst som et udtryk for virkelig kristen tjenestegerning hos enhver, som involveres.

Hold evangeliske studiekredse

Der er to grundlæggende ting, som næsten ethvert passivt medlem mangler: kundskab og vidnesbyrd. Evangeliske studiekredse bør, ligegyldigt ved hvilket navn det er blevet kaldt, holdes for at undervise i evangeliske principper.

Disse brødre og søstre har brug for at lære om: (1) evangeliets frelsende ordinanser, (2) de nødvendige skridt til at bære præstedømmet værdigt, (3) skridt til omvendelse og erhvervelse af en tempelanbefaling, (4) glæden ved aktivitet og tjeneste.

Studiekredse er sædvanligvis en større succes, når de holdes i et hjem med omkring fem par. Lejlighedsvis kan det være mere passende at holde dem i en kirkebygning.

Imødekom behovet hos de passive brødre og søstre i disse studiekredse. Fra en af stavene i Richfield skriver præsidenten: „Vi begyndte at holde studiekredse i sommeren 1979. Vi har gennemført fem studiekredse siden da. Resultat: 274 ægtepar blev kaldede til at hjælpe de inaktive ind i fællesskabet, 353 vordende ældster og deres hustruer tilmeldte sig, 40 par har været i templet, 147 vordende ældster fuldførte studiekredsene og er nu aktive. Mange af de aktiviserede sidder nu i lederstillinger."

Bed

Bøn er en vigtig del for at kunne aktivisere vore brødre og søstre. „Flere ting er udført ved hjælp af bøn, end denne verden drømmer om." (Alfred Tennyson i *The Idylls of the King)*.

Bed for dig selv - for deres skyld: du behøver større tro og mere mod. Og bed for dem.

Husk at engelen sagde, at han kom til Alma på grund af folkets og hans fars bønner (se Mosiah 27:14).

Et ward i Missouri rapporterer: „Biskoprådet og ældsternes kvorumspræsidentskab fastede og bad for at få navnene at vide på mænd, som de burde aktivisere og indbyde

til et møde den følgende søndag. Fire af seks brødre kom til et særligt møde. I det møde bad biskoppen om kommentarer. En bror fortalte, at han den foregående søndag (på samme tid, deres navne blev diskuteret) følte et stærkt ønske om at få sit liv rettet op, og at han afgav løfte om at gå i kirke den dag. En anden bror sagde, at han også den pågældende søndag havde følt et lignende ønske om at få rettet sit liv op. Han havde ikke været i kirke i 40 år, men nu afgav han løfte om at ville komme. En tredie bror opsøgte biskoppen efter mødet og afgav løfte om fuld aktivitet."

I den stav blev der udvalgt 30 passive medlemmer, og 16 af dem viste øjeblikkelige positive resultater.

Kald til en stilling

Alle ønsker at være noget og at gøre noget. Vi ønsker alle sammen at blive anerkendt og accepteret og at høre til. Som det er tilfældet med os alle sammen har disse søskende brug for en kaldelse til at tjene i kirken. Lad os tænke os, at du af én eller anden enten virkelig eller uvirkelig grund er blevet ignoreret eller såret eller negligeret. Tænk dig, hvis nu du blev afløst fra dine opgaver, og ingen med myndighed nogen sinde kom til dig og bad dig om at udføre én eller anden tjenestegerning i kirken. Forestil dig, at du blev „forladt" i seks eller tolv måneder, eller i årevis. Ville *din* indstilling til kirken vedblive at være sund? Ville du ikke i det mindste blive sur, sarkastisk, derpå kritisk og til sidst bitter og passiv? Almindeligvis er passive medlemmer blevet negligeret i længere tid.

Når de begynder at vise interesse og gøre fremskridt, bør de kaldes til tjenestestillinger, der svarer til deres evner. Selvfølgelig kan de fleste af brødrene blive kaldede som hjemmelærerkammerater til dem, der har gjort sig til venner med dem. Og så følger andre passende kaldelser efter.

Passive mennesker har brug for at føle sig behøvet og ønsket. De længes efter at gøre noget fornuftigt og nyttigt. Giv dem en chance.

Oprethold en forenet, vedholdende indsats

Vi er alle sammen forpligtet til kærligt, oprigtigt at føre vore passive venner og familier tilbage til fuld aktivitet - med det rigtige motiv i tankerne: at hjælpe disse mennesker komme nærmere til Herren og til hinanden, at hjælpe dem til at kunne glæde sig over Herrens velsignelser, der er til rådighed for dem i dette liv og for altid. Hvis vi vil arbejde på den sag med flid, vil vi se resultater. Vi må være forenede i vores aktiviseringsarbejde. Denne indsats påvirker succesen i alle andre sager i denne kirke. Vi må udføre den uden at svigte.

Med hensyn til dette har nogle af os været passive. Må vores være de første frugter af omvendelse. □

DET SKETE I PAROWAN

Olive W. Burt

En kold, solfyldt februar morgen i 1854 pakkede en ung kunstner fra Baltimore sig godt ind i en ulden jakke, satte en kasket på hovedet og gik sig en tur. Han ville udforske den lille mormonlandsby i det sydlige Utah. Han havde været alt for svag og syg den foregående eftermiddag til at lægge meget mærke til den. Den gang havde han, sammen med en snes døende kammerater, kæmpet sig vej ud af bjergene uden at vide, om de ville kunne leve dagen ud og uden at turde forvente, at et mirakel skulle ske.

Men hvad disse mænd så i dalen under dem, forekom som et mirakel. En landsby! Selvfølgelig var husene små og næsten dækkede af sne, men fra skorstenene rejste sig søjler af røg - løfter om mad og husly.

Kunstneren var Solomon Nunes Carvalho. Han havde foretaget vinterrejsen over Klippebjergene sammen med kaptajn John C. Fremont, (amerikansk general og opdager, 1813-1890), som ville bevise, at en jernbane kunne bygges og benyttes hele året rundt. Carvalho var sit portugisiske navn til trods født i det South Carolina. Senere flyttede han til Baltimore i Maryland, hvor han åbnede et studie for daguerreotype billeder (fotografier på metalplader). På en tur til New York havde han truffet John Fremont, som var ved at indkøbe forsyninger til sin femte rejse ind i det næsten ukendte vilde Vest. Carvalho, som ikke kendte noget til udendørs liv, og som aldrig havde bygget et lejrbål eller sadlet en hest, var begejstret over de beretninger, som Fremont fortalte om Vesten. Han ønskede sig lignende oplevelser. Så da han hørte, at Fremont søgte en fotograf og kunstner, der kunne rejse med og tage billeder af landskabet, indianerne og de vilde dyr, søgte han ind og fik pladsen. Senere udtalte han, at han ikke

kendte noget andet menneske i hele verden, til hvem han så villigt betroede sit liv.
Carvalho vendte tilbage til Baltimore for at studere udendørs fotografering, men dér var der ingen til at undervise ham. Han var den allerførste fotograf, der skulle tage med på en opdagelsesrejse, og han måtte lære, hvordan man pakker sine materialer, så de kunne transporteres sikkert på ryggen af en hest og alligevel være let at komme til i nødstilfælde. Han måtte sørge for nedpakning af de svære glasplader, der brugtes, før man opfandt fotografiske film. Hans venner påpegede, at han ville komme ud for at skulle tage billeder, mens han stod i sne til op til livet, eller midt i en snestorm. De troede ikke, det kunne lade sig gøre. Men Carvalho studerede og planlagde, og da gruppen var parat til at tage afsted, var han det også.
Der var 22 mænd i gruppen: Fremont, anføreren; fotografen, topografen (den kortkyndige); 7 assistenter, 10 indianere af Delawarestammen og 2 mexikanere, der skulle sørge for hestene og udføre arbejdet i lejren. Der var ingen officiel fører, så Fremont måtte planlægge rejsen. Han var allerede blevet berømt som stifinder i Vesten.
Hele vejen ud til Klippebjergene havde ekspeditionen kun få uheld. Men da de kom til Klippebjergene (Rocky Mountains) var det december, og landet var allerede midt i en tidlig vinter. At sætte over bjergene nu var vanskeligt og farligt. Kulde og sne besværliggjorde deres rejse. Indianere stjal deres forsyninger. Fødevarerne slap op, og man måtte dræbe hestene for at skaffe kød. I mere end to måneder kæmpede mændene deres vej over bjergene. Til sidst kom gruppen den februar eftermiddag, syge, trætte og så udmattede, at én mand faldt død om, idet de kom ud fra bjergene, ud til landsbyen Parowan.
Den lille bys 400 mormoner åbnede både hjerter og hjem for de udslidte opdagere. Venlige familier gav husly til én eller flere mænd og passede og plejede dem, gav dem mad og varme, og bløde, rene senge at sove i.
Carvalho, der ligesom de andre havde måttet udstå alle rejsens vanskeligheder, havde lidt mere end alle andre med undtagelse af Fremont. Han havde nemlig ofte måttet blive oppe i den kolde, fugtige aften for at hjælpe føreren med at studere stjernerne og lægge næste dags rute. Men god mad og hvile havde givet kunstneren nye kræfter, og denne morgen var han ude at spadsere for at se de nette hytter, gårdspladserne og haverne, staldene, kirken og skolen. Han var forbløffet over det, folk havde opbygget i denne lille dal så langt fra andre samfund. Hvad der skete, da han gik omkring i landsbyen, fortælles bedst med hans egne ord:
Mens jeg gik omkring, så jeg en

mand gå frem og tilbage foran en hytte af soltørrede sten, øjensynligt meget bekymret; jeg henvendte mig til ham og spurgte, hvorfor han var så nedslået. Han fortalte mig, at hans datter på seks år, pludselig var død om natten. Han pegede på døren, og jeg gik indenfor.

Liggende på stråmadrasser, pinligt ren, var én af de mest engleagtige piger, jeg nogen sinde har set. På hendes ansigt var der et fredsommeligt smil, og det så mere ud som en sund søvns milde stilling end en evigtvarende dødssøvn.

Dejlige krøller omringede det snehvide ansigt . . . Jeg gik stille ind og forstyrrede ikke den sorgramte moder, som lå på sengen med ansigtet begravet i puden, grædende, som om hjertet skulle briste.

Uden et sekunds reflektion begyndte jeg at tegne den døde pige, der lå foran mig, og i løbet af en halv time havde jeg frembragt en udmærket lighed.

En stilfærdig bevægelse i værelset fik moderen til at se sig omkring. Hun så mig, og jeg undskyldte min indtrængen; og idet jeg fortalte hende, at jeg var én af guvernørens gruppe . . . rev jeg det papir af blokken, hvorpå jeg havde tegnet den døde pige, og gav hende det.

Det er umuligt at beskrive den fryd og glæde, hun gav udtryk for over at få det. Hun sagde, at jeg var en engel, sendt fra himlen for at trøste hende.

Hun havde ikke noget andet billede af sit barn. Jeg bad hende sætte sin lid til ham, „som giver og tager" og forlod hende, opslugt af glæde og sorg. Jeg gik bort, uden at den fortvivlede far så mig, og tænkte over den mærkelige kæde af begivenheder, der gav denne stakkels mor en enkelt stråle af fred for sit sørgende hjerte.

Da jeg næste dag skulle til at tage afsted, fandt jeg i vognen en kurv, fyldt med æg, smør og flere hjemmebagte brød, samt en seddel med disse ord til mig: „Fra et taknemmeligt hjerte".

Den lille pige, der var blevet tegnet af kunstneren, var Mary Ann Harrison. Hendes familie satte megen pris på den blyantstegning, så tit på den og gentog den mærkelige historie. I 1950, da Parowan fejrede sin 100-års fødselsdag, blev den originale tegning foræret til bymuseet, hvor den er blevet et elsket momento om den gavmilde handling den februardag for så længe siden. ☐

TVILLINGER

Illustreret af Lynn Titleman

Fra et personligt interview, ført af Joleen Meredith med hustru og børn til en generalautoritet.

(Se slutningen af artiklen, hvor denne generalautoritets navn afsløres.)

FRA VEN TIL VEN

„Min mands familie var meget fattig. Hans mor lavede tæpper, som hun solgte til en forretning langt ude på landet, og hans far vogtede får, huggede brænde og hentede vand til familien," forklarede den kønne unge hustru til denne generalautoritet, mens hun rokker barnet på sit skød.
„Der var ti i familien, og de boede 25 km fra den nærmeste by i et øde ørkenområde. Der var ingen biler og ikke noget rindende vand. Og drikkevandet var ofte så dårligt, at folk drak frugtsaft og sodavand i stedet. Da min mand var fire år gammel, blev han meget syg og faldt i dyb bevidstløshed. Alle troede, at han var død. Ja, man havde allerede anbragt ham i en kiste for at blive begravet. Lidt efter hørte man en sagte banken fra kistens indre. Barnet var i live! Kisten blev hurtigt åbnet, og drengen sad ret op og ned. ‚Jeg vil ha' en sodavand,' sagde han. Derefter blev han ikke kaldt andet end ‚sodavandsdrengen'. Hans forældre har ofte sagt, at efter denne oplevelse var han et helt forandret barn. Han var mere ansvarsfuld og hjalp med at passe de andre i familien. Han var interesseret i andre og syntes at være velsignet med en særlig ånd.
Det, familien oftest spiste, var brød, lavet af biscuitdej, fårestuvning, og de drak ofte sodavand. I dag er hans yndlingsspise alt, der er stærkt og krydret, og som han kan komme peber på.
Han vogtede får, indtil han var ni år gammel; så blev han anbragt på en kostskole. Da folk dér ikke kunne udtale hans rigtige navn, gav de ham et engelsk navn i stedet. Det eneste problem var, at de også gav tre andre børn det samme navn. Så der var nummer et, to, tre og fire med det samme navn.
Et sidste dages hellige missionærpar, der arbejdede i forretningen, døbte min mand, da han var ti år gammel, og fra det øjeblik passede han sine møder. Han blev udpeget til at deltage i kirkens uddannelsesprogram og blev sendt til Utah for at bo hos en plejefamilie og gå i skole. En time før bussen skulle til at køre, lagde en ven, bror Bloomfield en skål på hans hoved og gav ham en hurtig klipning. Alle hans ejendele blev lagt i en skoæske - han havde ingen sko. Der var flere huller i hans bukser, som han havde på, end der var stof. Han blev anbragt i bussen om aftenen, givet to dollars af bror Bloomfield, som sagde, at han ville komme til sit bestemmelsessted den næste morgen."
På det tidspunkt tænkte jeg på, hvor vanskeligt det må have været for den

lille dreng at forlade sin familie for helt alene at tage med bus til et sted, hvor kulturen var helt anderledes, end han kendte til, og hvor han ikke kendte en eneste sjæl. Den eneste forbindelse, han havde med dem, var at han var medlem af de sidste dages helliges kirke."

Generalautoritetens hustru fortsatte: „Den første dag i hans nye skole i Utah samledes alle børnene omkring min mand. De havde aldrig før set en indianer. ‚Hvor er din krigsmaling?' spurgte de. ‚Hvor er dine mokkasiner?'

„De nye plejeforældre var bekymrede, fordi deres indianerdreng var så genert. Ja, de eneste ord, han talte til dem de første tre måneder, var ja og nej. Ved juletid gav de ham nyt tøj - to par bukser, fire skjorter, to par strømper, osv. Moderen bad ham gå ovenpå og prøve tøjet. Efter et langt stykke tid kom han igen ned og havde taget alt tøjet på, alle skjorterne, alle bukserne, alle strømperne! Det var vanskeligt at vænne sig til et nyt sprog og nye vaner.

Selv om min mand nu har meget travlt, elsker han fodbold og basketball. Når han har lidt fritid, og det sker ikke ret tit, holder han af at spille mundharpe. Sidste jul spillede han for generalautoriteterne ved deres julefest.

Min mand synes, at familiehjemmeaftenen er en dejlig tid til at oplære børnene til ledere. Han lader altid et af børnene lede sangen. En anden vil vælge, hvem der skal holde bøn, og hvilke sange, der skal synges. Ved afslutningen takker den pågældende alle, der har deltaget i programmet. Sædvanligvis bliver den, der har givet lektien oprigtigt komplimenteret. Så bekendtgøres afslutingssangen samt navnet på den, der skal slutte med bøn.

En morgen måtte børnenes far tage afsted kl. 5 for at nå frem til et tidligt møde med kirkens embedsmænd. Senere ringede han, da børnene var ved at stå op, og vi holdt allesammen familiebøn sammen med ham i telefonen."

Hans små børn har disse kommentarer: „Når far kommer hjem, fortæller han mig, at hvis jeg vil spise min mad, vil han give mig en ridetur på hans ryg. Somme tider gi'r han også min ven en ridetur!"

„Far hjælper mig med at spare penge sammen til min mission."

„Min far viser os, hvordan vi gør rent. Han siger altid, at vi skal gøre køkkenbordet rent, efter at vi har vasket op."

„Han er rar"

„Når han spiller fodbold med os, skal vi allesammen tale pænt."

Da hun blev spurgt om, hvad hendes mands yndlingsemne at tale om, er, sagde hun: „Han siger altid, at vi allesammen er Guds børn, ligegyldigt hvad farve vi har, og at der i vores kirke ikke er plads til fordomme. Når han taler, repræsenterer han hele kirken, ikke specielt det lamanitiske folk." □

Svar: Ældste George P. Lee.

KVINDEN, SOM VANDREDE 5000 KM

E. Dale LeBaron

„Jeg ved lige akkurat, hvad det betyder at rejse 5000 kilometer," siger Mavis Hutchison. „Det er et slid!"
Det var virkelig en tur på lige ved 5000 kilometer. Denne 53-årige sydafrikaner løb bogstavelig talt tværs over Amerika, fra Los Angeles til New York i 1978. Og da hun vendte tilbage til Johannesburg i Sydafrika, begyndte hun en evigtvarende rejse ved at blive døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Begge rejser har vist sig at være en udfordring. Og begge har vist sig at være meget udbytterige.
„Jeg begyndte min karriere med at løbe efter drengene," smiler hun. Og det er bogstaveligt rigtigt. Hendes to yngste sønner - hun har seks børn - var begyndt at dyrke løb, og bekymret for sin egen kondi begyndte hun at løbe sammen med dem. I 1963 blev det den store dille i Transvaal at gå, og snart fandt Mavis sig i færd med at blive „én af de bedste gå-damer i landet". Hun kunne lide det - konkurrencen, den stadige forøgelse af udholdenhed og disciplin og det, at hun fandt sig selv derved.
Mavis havde aldrig tænkt på sig selv som værende atletisk. Hendes far, George Vaughn, var løber og rugbyspiller i Kimberley, stedet hvor „det største menneskegjorte hul på jorden" er, og der arbejdede han for et diamantmineselskab. Alligevel led den nervøse Mavis som barn af sankt veitsdans, som tre gange tre måneder nødvendiggjorde, at hun var sengeliggende. Det at løbe var noget helt uventet for mrs. Ernest Huntchison i Johannesburg, mor til seks børn og nu bedstemor til syv.
Fra gåsporten skiftede hun over til terrænløb og arbejdede ihærdigt på at få Sydafrika til at anerkende kvindernes terrænløb som officiel sportsgren. Hun blev belønnet på den sædvanlige måde ved at blive givet endnu mere arbejde; hun blev udpeget til at lede det første kvindehold, der skulle repræsentere Sydafrika i udlandet med en tur til Storbritannien i 1969.
På det tidspunkt arbejdede hun seriøst med sine løbeaktiviteter og meldte sig til „et af de mest frygtede maratonløb i verden", det såkaldte „Comrades' Marathon", der begynder 760 meter over havets overflade i Pietermaritzburg og fortsætter „87 kilometer gennem overvældende landskaber ned til kystbyen Durban". Det er „turen nedad". „Turen opad" holdes hverandet år, begynder i Durban og går hæsblæsende op ad bakke til Pietermaritzburg.
At løbe var nu blevet hendes måde at

leve på. Hun satte stedse større udfordringer i sit liv. Den ene var at løbe tværs over De forenede Stater. Den anden var at acceptere mormonmissionærernes budskab.
Hun traf missionærerne lige før hun rejste til USA og bad dem komme tilbage, fordi „jeg var fuldstændigt optaget af de sidste forberedelser".
Stående på trapperne op til rådhuset i Los Angeles den 12. marts 1978 vidste hun, at hun stod over for „den største udfordring i mit liv" både åndeligt og fysisk. „Det var mit største ønske, men jeg følte mig så bange. Ville jeg være i stand til at gøre det? Hvad lå der foran mig? Var jeg stærk nok? Havde jeg forberedt mig godt nok? Jeg ønskede, at jeg havde været fornuftig nok til at være blevet hjemme."
Så slog tårnuret ni, og hun var afsted. Fulgt af to biler løb Mavis i 14 timer hver dag, begyndte klokken 4 om morgenen og standsede kun for at få noget at spise. Hun løb gennem 13 stater og gennem fire tidszoner. Hun tog 6.000.000 skridt, et ad gangen. Hun havde 25 par sko som hun havde på skiftevis, og fik reparationer udført 40 gange.
Vejret ramte hende næsten systematisk med alle slags variationer. I fire uger måtte hun slås med intens varme. I de næste fire uger måtte hun kæmpe sig frem mod strid blæst, som bogstaveligt kastede hende omkuld flere gange - og bitterlig kold, stampende fremad under vægten af to træningsdragter, en blød, flad kasket, hansker og en tynd vindjakke. Og så regnede det uden at holde op i syv dage, én regnfrakke holdt væden ude i nøjagtigt én time; hun havde to af dem på. Til sammen holdt de hende tør i fire timer.
Vejret var ikke den eneste udfordring. „Trafikken var frygtelig", udbrød hun. På en farlig strækning hvinede biler forbi hvert syvende sekund. Hun holdt kun op med at løbe en enkelt dag - den 33. - da en splint i foden gjorde det umuligt for hende at fortsætte. Den næste dag var hun, skærende tænder af smerte og bogstaveligt trækkende den højre fod efter sig, tilbage på vejen.
„Jeg bad tit om mod til at udholde smerten," fortæller hun. „Jeg bad ikke Gud fjerne smerten, men bare om han ville hjælpe mig til at udholde den." Hun bad ofte på turen: „Kære Gud, vil du ikke nok give mig styrke til at kæmpe mod blæsten, udholdenhed til at nå målet, vilje til at fortsætte." „På intet tidspunkt tvivlede jeg på, at jeg ville gennemføre det, men jeg kan forsikre jer om, at der var øjeblikke, hvor jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle kunne holde den dag ud eller bare den næste time. Og så bad jeg med ordene i John Henry Newmans skønne salme: ‚Kære Gud, styr mine fjed, at se jeg beder ej det fjerne mål - et skridt er nok for mig'." („Når mørke mig omringer", nr.37)
Endelig blev vejret bedre, og „de to sidste dage var så smukke, som man kan forrestille sig dem." Hun løb ind i New York og ankom til rådhuset der lige før middag den 20. maj som den eneste kvinde i historien, der har løbet hele vejen fra Stillehavet til Atlanterhavet tværs over USA. Udmattet efter løbet var hun efter 69 dage, to timer og 40 minutter, forbløffet over, at det nu vat slut. „Det kom så pludseligt," sagde hun.
Var det det værd? „Jo! Jeg voksede langt ud over, hvad jeg havde turdet

drømme om. Jeg lærte, at intet er umuligt, hvis man er parat til at arbejde hårdt nok for det. Alderen betyder ikke noget. Der findes ingen barrierer og ingen handicap. Og man må klare sig selv, selv gøre det. Ingen kan løbe for dig. Jeg lærte også, at fiasko betyder noget. Deraf kan vi lære disciplin, tålmodighed, udholdenhed og evnen til at acceptere skuffelser."

På en meget virkelig og alligevel ikke helt forståelig måde havde dette enerverende løb beredt hende til at modtage evangeliet. Vejen foran hende havde „åbnet mit sind og mit hjerte for de skjulte mål i en skjult tilværelse. Jeg var parat til at finde mig selv."

Ud over frygten for fiasko og smerte i forbindelse med det hårde arbejde lå der en uafrystelig fornemmelse af selvet, en bevidsthed, der ærede sandheden og foragtede humbug. Og det lange løbs „rensende ensomhed" havde givet hende en fornemmelse af glæde.

Muligheden for at styrte sig ud i endnu en selvopdagelse kom i løbet af en måned efter hendes tilbagevenden til Johannesburg. To missionærer - nogle nye - opsøgte hende. Hun deltog begejstret i de seks lektier, „sikker på, at de ville blive ved med at komme, fordi jeg var så glad for deres besøg". Men da de spurgte, om hun ønskede at blive døbt den følgende lørdag, „blev jeg helt lamslået, og jeg skyndte mig at sikre mig, at jeg ikke havde tid den lørdag, og den næste, og den næste".

Men hun kendte for meget til sig selv til at undgå denne anden store udfordring. „Jeg vidste, at jeg bare fandt på undskyldninger. Jeg vidste også, at hvis jeg nu bestemte mig til ikke at slutte mig til kirken, så ville jeg igen gå galt i byen, for jeg vidste, at der var kommet et lys ind i min tilværelse, som ikke havde været der før."

Betydningen af den afgørelse, hun måtte træffe, gjorde det ikke lettere. Hun måtte døbes helt alene som det eneste medlem af sin familie, der sluttede sig til kirken. Hun ville komme til at forandre sin livsstil for tredie gang. Alt det ville gøre ondt. Men hun bad og „følte at vor himmelske Faders Ånd fortalte mig, at jeg måtte gøre det eneste rigtige". Ånden hviskede også til mig, „at kun jeg kunne træffe dette valg".

Hun traf sin afgørelse. Den 30. september 1978 ventede hun klokken 16,30 i Ramah kirkebygningen til det blev hendes tur til at blive døbt. Det var rent følelsesmæssigt end gentagelse af hendes oplevelse i Los Angeles. „Der var mange andre mennesker, der blev døbt samtidig med mig. De forekom alle sammen så rolige, så sikre og tydeligvis meget lykkelige. Jeg var meget nervøs og meget usikker og, i det øjeblik, meget ulykkelig. Havde jeg forberedt mig tilstrækkeligt? Gjorde jeg det rigtige? Det var en enorm forpligtelse - ville jeg være i stand til at holde den?"

Og var det at slutte sig til kirken det hele værd? Igen, jo! „Jeg *ved*, at jeg traf den rigtige beslutning. Jeg ved, at der vil komme mange gange, hvor jeg vil bede om styrke til blot at tage det næste skridt, men jeg vidste, straks efter at jeg var blevet døbt, at jeg kunne gennemføre også dette løb. Dette er den allervigtigste rejse i mit liv."

Siden sin dåb har hun tjent som søndagsskolesekretær, samfundslektieleder og besøgslærerinde i hjælpeforeningen, og - selvfølgelig som atletikrådgiver i aktivitetskomiteen. □

JEG HAR ET SPØRGSMÅL

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

William E. Berrett,
stavspatriark og professor emeritus i kirkens historie og lærer ved Brigham Young University, bersvarer spørgsmålet.)

Kan helbredelse (ved håndspålæggelse) være virkelig, når den udføres uden præstedømmet?

Når man overvejer dette spørgsmål, må man huske på, at Herrens apostle engang sagde til ham:
„Mester, vi så en mand uddrive onde ånder i dit navn; og vi søgte at hindre ham i det, fordi han ikke slutter sig til os.
Men Jesus sagde til ham: ,I skal ikke hindre ham; thi den, som ikke er mod jer, er for jer.'" (Luk. 9:49-50)
Det er klart, at det er godt at blive helbredt. Og der er mange måder at blive helbredt på foruden at blive salvet af præstedømmet - ved en god levevis, sunde urter, lægekunst og troens bønner.
Gud har givet os visdomsordet som sundhedsvejledning. Han har også givet os forskellige urter på jorden med helbredende evner. Vi læser i Alma, at „nogle døde af feber, som på visse tider af året forekom hyppigt i landet; dog døde ikke mange af feber på grund af de gode egenskaber ved de mange planter og rødder, som Gud havde beredt til at fjerne

årsagen til de sygdomme, som menneskene var unkastet på grund af klimaet." (Alma 46:40)
I umindelige tider og i alle kulturer har medicinmænd brugt mange af naturens egne lægemidler og med dem helbredt mange mennesker. Og i vor tid har Gud udøst en kundskab over jorden, som lægevidenskaben har brugt til at administrere megen hjælp til de syge og lidende - og heldigvis er den nået langt ud over, hvad de stærkt begrænsede lægende urter har været i stand til i tidligere kulturer. Gud forventer, at vi udnytter alt, hvad han har givet os til at helbrede os for vore sygdomme. Det spørgsmål, som mest af alt har generet menneskene, har at gøre med de helbredelser, hvor ingen af naturens kendte lægemidler og ingen menneskelig lægelig kunnen er blevet anvendt på den pågældende syge. Sådanne helbredelser er sædvanligvis blevet kaldt *troshelbredelser* - helbredelser, der er forekommet på grund af enten sindets kraft over legemet eller gennem administrering af Guds kraft. Selv om begge disse metoder er legitime, forårsager de ofte nogen forvirring; helbredelser, der forårsages af sindets magt over legemet bliver ofte fejlagtigt betragtet som præstedømmehelbredelser. Jo mere vi lærer om sindets magt over legemet, desto tydeligere bliver det, at i nogen grad og på måder, som endnu for størstedelen er ukendte for os, kan vort sind øve og udøver virkelig en magtfuld rolle ved visse former for forbedring af helbredet. Men oftest er vi blot ved at begynde at øjne disse evner, snarere end at vi er blevet i stand til at anvende dem. Talrige helbredelser har fundet sted ved udøvelse af sindets magt over det fysiske legeme. Læger i de primitive samfund har for eksempel anvendt mystiske metoder til at indgive den syge tro på, at han kan blive helbredt. Helbedelse er ofte i sådanne tilfælde resultatet, ikke på grund af lægens besværgelser, men på grund af en naturlov, hvorved sindet bliver i stand til at påvirke legemet.
Den store forkynder, George Fox, der grundlagde kvækernes samfund, var fortaler for troshelbredelser og havde stor succes dermed, selv om sygdommen alt for ofte vendte tilbage, hvorpå han betegnede den som Guds straf for ulydighed. Andre helbredelser er forekommet på hellige steder som f.eks. Mekka i Arabien, skønt kun en meget lille del af dem, som tager dertil for at blive helbredt, virkelig bliver det. Der er forekommet nogle troshelbredelser ved vækkelsesmøder, men det er et spørgsmål, hvor vedvarende sådanne helbredelser har været. Ydermere hævder Christian Science, at smerter overhovedet ikke eksisterer, men kun er en fejl ved det menneskelige legeme.

Jeg er sikker på, at mange, som er blevet helbredt ved sindets og åndens magt over legemet, ikke er blevet ledet af mennesker, der er påvirket af djævelen, men snarere af mennesker med gode hensigter, og at den tro, der har frembragt helbredelser ved f.eks. hellige steder, ikke nødvendigvis er den ondes værk, men at mange ganske enkelt har anvendt et ikke anerkendt gudgivent princip for livet. Jeg mener også, at når vi klassificerer alle sådanne helbredelser som kommende fra djævelen, så begår vi uretfærdighed over for den gruppe velmenende mennesker, som har formået den syge til at udvise tro, selv om det er tydeligt, at nogle besværgelser og nogle formaninger, der har været benyttet, og nogle omgivelser og personer involveret, ikke afspejler Guds Ånd.

Jeg mener, at vi må erkende, at der findes svindlere, der besjælet af uhellige formål, benytter sande principper vedrørende forholdet mellem sind og legeme på djævelske måder. Selv om djævelen ikke kan gøre noget godt, kan mennesker, der benytter djævelske metoder somme tider blande det gode med det djævelske. Det fik Brigham Young til at sige om den hypnotisme, som han så praktiseret på sin tid: „Hypnotisme er forvansket sandhed; den opstår ved hellige, gode og retfærdige principper, der er blevet forvansket med djævelens hjælp. . . Vis mig et eneste princip, der stammer fra djævelens kraft. Du kan ikke gøre det. Jeg kalder ondt for forvansket godt, eller et godt princip, som man har gjort ondt brug af" (*Journal of Discourses*, 3:1S6-157)

Vi finder eksempler på sådan ond benyttelse af sande principper i både bibelske og historiske beretninger. For eksempel var de ægyptiske præster ved hjælp af djævelske kræfter i stand til at udføre mange af de samme mirakler, som Moses udførte med Guds kraft. (Se 2. Mos. 7-8) I de tidlige apostles dage fremstillede den Simon der drev trolddom i Samaria så overbevisende sine sataniske kræfter som guddommelige, at mange mennesker, „små og store, . . . sagde: ‚Det er ham, der er den Guds kraft, som man kalder den store'" (Ap. G. 8:10)

I 1830 hævdede Hiram Page, et af de otte vidner til Mormons Bog, at han modtog „åbenbaringer" for kirken fra en bestemt sten, han havde fået fat i. Selv om disse „Åbenbaringer" modsagde dem, som Joseph Smith modtog fra Herren, besveg den måde, hvorpå han fik dem adskillige medlemmer af kirken, blandt dem endogså Oliver Cowdery. Herren befalede Oliver at sige til bror Page, „at det, han har skrevet efter den sten, ikke er af mig, og at Satan forfører ham" (L&P 28:11). Otte år senere forlod Hiram Page kirken.

Det er klart, at i disse tilfælde gav Satan mennesker en mægtig kraft, der var så meget lig den, der udvistes af Guds sande tjenere, at mange blev forledt. Det forekommer mig derfor, at sande principper kan bruges både til godt og til ondt.

Når man nu har denne forståelse for andre former for helbredelser - nogle godt og nogle, der er af Satan, lad os så vende os til præstedømmelige helbredelser. Der er begrænsninger for helbredelser, der udføres alene ved troen. Men når den syges tro ledsages af den helbredende salvelse gennem præstedømmets kraft, er der ingen begrænsning for de mulige resultater. Lyt til denne indbydelse Kristus gav nephiterne:

„Har I syge blandt jer? Bring dem hid. Har I lamme, blinde, halte, vanføre, spedalske eller svindsottige, døve eller andre plaget på anden vis? Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem, thi jeg har medlidenhed med jer; mit indre er fyldt med barmhjertighed." (3. Ne. 17:17)

I præstedømmehelbredelser er den angrebnes tro også en levende faktor - men det er sand tro på en sand kraft: præstedømmet. I sådanne tilfælde virker troen som en slags katalysator til at tilvejebringe den ønskede fysiske reaktion. Markus skriver i sit evangelium, at Herren kun kunne udføre få af sine sædvanlige helbredelser under sit besøg hos beboerne i hans hjemsted Nazaret på grund af folks manglende tro. (Se Markus 6:5)

Således udgår der, når Guds præstedømme lægger hænder på den troende syge, et magtfuldt, helbredende element fra præstedømmebæreren til modtagerens sind og legeme. Det er lige så virkeligt som de ultraviolette stråler eller laserstrålerne, blot langt mere virkningsfuldt, når de rigtige forhold hersker, til fordel for det fysiske legeme. Brigham Young forklarer det således:

„Når jeg lægger hænderne på den syge, forventer jeg, at Guds helbredende kraft og indflydelse skal gå gennem mig til patienten, og sygdommen vil da trække sig tilbage." (*Discourses of Brigham Young*, Salt Lake City 1977, s. 162)

Selv om denne helbredende kraft, der flyder gennem den rigtige præstedømmelige administration, ikke forstås af verden, kendes og bevidnes den af Guds folk. Derfor glæder sidste dages hellige, selv om de erkender troens kraft uden præstedømmelig administration, sig over den langt stærkere virkende helbredende kraft ved Guds præstedømme, der begrænser og omfatter alle andre former for helbredelse, og, når det er nødvendigt, langt overgår dem i sin kraft og helbredende indflydelse. (Se L&P 43:44) □

DEN LILLE BOG

Jacque Felshaw

Det brændende vidnesbyrd om Guds kærlighed, der stadig begejstrer min sjæl, kom til mig, da jeg blot var ti år, på det tidspunkt, da jeg trængte til styrke under en meget skræmmende oplevelse. Det vidnesbyrd, fast forankret i min sjæl, blev motiveringen for min søgen efter sandheden og førte mig til et vidnesbyrd om evangeliet og til medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige år senere.

Oplevelsen begyndte med tante Maggie og en lille bog med titlen *De ti Bud*, som hun havde givet til min yngste søster til jul. Da tante Maggie kom nærmere til at være en engel end nogen anden, jeg kendte, var der ingen tvivl i min sjæl om, at vi burde efterleve hvert eneste ord, der var skrevet i den bog.

Tante Maggie elskede skrifterne. Hendes liv var helt uselvisk, og ofte talte hun når vores familie var samlet om betydningen af at lære Jesu lærdomme og benytte dem som vejledning i vort dagligliv. Jeg følte varme og sikkerhed i hendes hjem, og den følelse kom tilbage til mig, når jeg læste i den lille bog og betragtede dens søde familiebilleder. Jeg vidste, at sådan ønskede jeg at *min* familie skulle være.

En dag legede min lille søster, Edres, og min yngre bror Wade, og jeg i sandbankerne på den anden side af markerne fra vort hus, da vi pludselig fornemmede en forandring i atmosfæren. Da vi løftede blikket, så vi, at et uvejr hurtigt var ved at trække op. Vi havde ofte før set og oplevet sådanne uvejr. Et af dem havde fornylig blæst vores vindmølle ned, revet store grene fra træerne i vores gård og sendt småskure rundt på grunden.

Ih, hvor blev vi bange, og Edres begyndte at græde. Jeg tog hende ved hånden, og min bror tog den anden, og vi begyndte at løbe hjemad. Min lille søster kunne ikke løbe så stærkt, og vi var nødt til at sagtne farten, og en mark og frugthaven lå endnu mellem os og huset. Mens vi løb, blev jeg ved med at sige til dem: „Vær ikke

bange, Herren vil beskytte os. Hvis vi gør det, som han siger i *De ti Bud*, vil han beskytte os."
Jeg må have gentaget de sætninger mere end en snes gange, til dels for at berolige dem, og dels som en bøn. „Herren elsker små børn," fortalte jeg dem. „Alt, hvad han ønsker, er at vi holder budene. Hvis bare vi beder ham hjælpe os, vil han gøre det." Jeg var bange, men jeg kunne ikke vise det, for jeg var nødt til at forhindre dem i at blive det. Jeg vidste, at vi var nødt til at komme hjem, før stormens fulde kraft nåede ind over os, men Edres' små ben kunne ikke bære hende ret hurtigt. Alligevel vidste jeg, ud fra alt det, som tante Maggie havde sagt, at Herren *ville* hjælpe os.
Og så kom vidnesbyrdet. Vi var lige kommet forbi ferskentræerne i frugthaven og skulle nu passere æbletræerne, da en brændende, forbavsende varme gennemstrømmede min krop og fortalte mig, at det, som jeg fortalte min bange bror og søster, virkelig var sandt. Den brænden inde i mig vil jeg aldrig glemme. Jeg følte mig meget lykkelig! Jeg var ikke længere bange! Selv om blæsten blev voldsommere og store hagl og regndråber begyndte at falde, vidste jeg, at vi ville komme hjem i sikkerhed.
Mor kom løbende ud efter os. Hun tog Edres i armene og løftede hende op, og vi skyndte os alle sammen tilbage til huset, så hurtigt vi kunne.
Da jeg senere var alene med mine tanker, undrede jeg mig over, hvad der var sket derude på vejen gennem frugtplantagen. Jeg vidste, at jeg havde haft en åndelig oplevelse, og at den havde noget at gøre med det, der stod i bogen *De ti Bud*. Fra diskussioner, jeg havde overhørt, mellem min mor, bedstemor og tante Maggie, vidste jeg, at der var langt mere ved det end det, og at der et eller andet sted på jorden var en kirke, der forkyndte, hvad jeg i mit eget sind besluttede, var sådan, som Herren ønskede, vi skulle leve.
Den oplevelse blev en kær skat for mig, og adskillige år derefter følte jeg, da jeg fandt de sidste dages hellige, den samme brænden inde i mig, som var kommet til mig som barn. Hvor er jeg taknemmelig for tante Maggie, hendes kærlighed til skrifterne, og hendes gave, den lille bog. □

STORMENDE NORMAN

Keith Brown
som det fortaltes til Sharon Brown

Den dejlige udflugt var blevet til en alvorlig kamp for overlevelse mod kold regn og frygtelig oversvømmelse. Drivvåde og udmattede stod spejderne over for det enkle valg: find ly eller dø.

En sommerregn i bjergene i Sierra Nevada varer som regel kun et par timer, så jeg blev ikke bekymret, da det begyndte at regne. Jeg bad drengene pakke sammen, og så ville vi vandre i regnen op til de højtliggende, øde søer i Benchdalen, hvor der lod til at være gode fiskemuligheder. Da vi havde været væk i fire dage på vores vandre- og lejrtur, var vi ikke klare over at det tropiske uvejr med tilnavnet Norman hærgede Californien.

Det frygtelige uvejr føltes med regn, storm og skibshøje bølger overalt i staten. Men denne første mandag i september måned glædede vi os kun over den afkølende regn.

En uge i bjergene var blevet en årlig begivenhed for mig som biskop og drengene i forskeralderen (16-17 år) fra mit ward. Jeg havde selv som ungt menneske været på mange ture op i bjergene. Nu følte jeg som biskop, at sådanne ture bragte mig nært sammen med drengene, bedre end noget andet kunne. Dette havde været min sjette tur som leder og indtil nu den letteste. For det første var to voksne med som hjælpere, bror Rich og bror Christiansen. For det andet havde syv af drengene været med mig før. Kun to helt unge drenge på 14 år var med for første gang. Steven Knight havde satset på det, fordi hans bror Jim året før var kommet hjem med begejstring over fiskeriet, kammeratskabet og den storslåede natur. Han og Kurt Moody, den anden førstegangsdeltager, var betagede. Jeg opdagede, at deres manglende erfaring skabte de sædvanlige småproblemer, som enhver begynder forårsager. De begik lejlighedsvis dumheder. De klagede over vanskelighederne med at pakke rygsækkene og led under ømme ankler og stive muskler. Men alt i alt var vi glade for den 11 km lange vandretur den dag. Vi satte over adskillige små vandløb, vandrede over en stor eng og klarede en stejl klatretur op til Benchdalen.

„Lad os ikke slå lejr endnu, drenge," beordrede jeg. „Vi vil ikke have våde telte, hvis vi kan undgå det. Behold jeres regnslag på og vent, til vejret bliver bedre."

Jeg mente stadig, at regnen snart ville høre op, sådan som det havde været tilfældet alle de andre gange,

jeg havde været der. Men da regnen ikke var hørt op midt på eftermiddagen, slog vi lejr.
„Flæk noget træ til optændingsbrænde," foreslog jeg.
„Vil regnen ikke slukke ilden?" spurgte Jim.
„Lav bålet helt op mod den stejle klippevæg der. Det vil give en smule beskyttelse mod regnen. Vi vil holde bålet stort nok til at brænde til trods for regnen."
Efter en våd men varm aftensmad, kravlede vi ind i vore telte for at afvente, at regnen skulle høre op. Det begyndte at blæse, og regnen silede ned.
„Biskop Brown!"
Jeg vågnede. Det var endnu nat, og det regnede stadig. Steven stod uden for mit telt, rystende af kulde og våd.
„Vores telt er utæt. Jeg er drivende våd og jeg fryser."
Jeg anbragte Steven sammen med Steve Rich, som også var i mit telt. Jeg vidste ikke, at Steven havde efterladt døråbningen i sit telt ulukket. Resten af natten slog regnen ind på hans teltkammerat Kurt. Flere timer senere vågnede jeg igen med en følelse af at blive kvalt af våd luft. Stormen havde trukket teltpløkkene op af jorden, der var for gennemvåd til at kunne holde dem. Den ene ende af teltet var sunket sammen og havde hældt al sin væde ned over os. Jeg kæmpede mig udenfor og satte teltpløkkende på plads. Da jeg alligevel var opppe, tændte jeg bålet igen, og da jeg kom tilbage til teltet var den anden ende af teltet sunket sammen. Jeg ordnede det og krøb ind i teltet

igen. Det varede længe, før jeg igen følte mig varm.
Morgenen kom og afslørede en meget våd lejrplads. Keith og Mark Nelsen vågnede, blot for at opdage at der var ved at samle sig en sø ved siden af deres telt, kun 15 cm fra det. Et nyt vandløb strømmede midt imellem to andre telte. Klippen, der hang ud over og skulle beskytte oppakningen, sendte kaskader af vand ned over den og havde allerede opblødt den. De fleste af drengene havde våde soveposer. Overalt omkring os styrtede vandet i små vandfald ned fra klipperne, ned i dalen. Det var et storslået syn men også rædselsvækkende.
„Vi må hellere se at komme ud herfra," sagde bror Christiansen. „Vi risikerer at blive lukket inde, hvis der bliver oversvømmelse."
„Er vi ikke temmelig højt oppe?" spurgte Steve Young. „Denne regn bliver måske til sne. Måske bliver vi fanget i en snestorm."
De havde begge to ret. Vi besluttede at gå længere ned for at finde ly og mindre kulde. Vi skyndte os at pakke sammen.
„Hvor meget af madvarerne bør vi tage med? Det er vel ikke nødvendigt at bære det altsammen, er det?" spurgte Steve Rich.

„Nej, lad os bare tage det med, som vi behøver," samtykkede jeg.
„Lad os gå hele vejen ud til de parkerede biler i dag. Jeg er træt af al den regn," surmulede Cornell Hansen.
Drengene gav højlydt deres bifald til kende. Men jeg var ikke sikker. „Jeg er ikke sikker på, at vi kan vandre alle de godt 30 km i dag med al den regn," sagde jeg. „Vi må hellere tage mad med til fire måltider i tilfælde af, at vi bliver forsinkede."
„Åh biskop, er vi nødt til det?"
„Vi er nødt til det. Lad os så komme afsted."
Vandringen blev hurtigt et mareridt. Vores frygt for oversvømmelse viste sig at være begrundet. Små vandløb, som vi uden at gøre bukserne våde, var gået lige igennem, var blevet til rivende floder, og de rev os med sig og prøvede på at trække os ned. Der var vandfald overalt. Stien blev til et vandløb og vanskelig at følge. Stormen piskede grene imod os. Vi oversa stedet, hvor vi skulle dreje af, så vi kom ad den længere sti, der førte til Maxonengene. Jeg kom til at tænke på en skovløberhytte på den eng, som jeg kendte fra en tur sidste år. Men da vi endelig kom til et sted, hvorfra vi kunne se ud over engen, standsede vi i fortvivlelse.
„Se, det er en sø!"
Jo, det var rigtigt. Engen var dækket af knæhøjt vand. Hytten lignede grangiveligt en strandet ark. Det stadigt stigende vand slikkede op ad dens fundament. Vi vandrede gennem søen og blev ved med at gå.
Stien var nu på mange steder sådan,

at vandet gik os op til livet. Vi var allesammen kolde og havde det elendigt.
„Bliv bare ved med at gå, drenge," opmuntrede jeg dem. „Så kommer vi ud af dette rod."
Men jeg havde ikke regnet med Fall Creek. Det var et lille vandløb, som vi havde vadet igennem på vejen op. Den gang var den omkring 3 meter bred og 30 cm dyb. Nu var den et rasende virvar af skummende vand, 30 meter bred og dybere end en voksen mand er høj.
Vi var nødt til at komme over den flod. Vores situation var ved at blive kritisk. Vi var våde og kolde og havde ingen mulighed for at tørre og varme os. De fleste af drengenes soveposer var drivvåde, vi havde ikke noget tørt sted at opholde os, og alt træ var vådt eller lå i vand. Og det var umuligt at forstå, hvor meget vand, der omgav os.
Vi var nødt til at komme over floden. Men vi kunne ikke kommer over. Den var for dyb til at vade igennem, for voldsom til at svømme over og for bred til at bygge en bro over. Opad strømmen kom floden gennem en dyb kløft mellem klipper. Der kunne vi ikke komme over. Jeg

bad til vor himmelske Fader om at jeg lige som Moses på én eller anden måde kunne dele vandene. Vi begyndte at gå nedad i håb om at finde en måde at komme over på.
Efter at vi havde vandret en halv km fandt bror Rich et kæmpemæssigt grantræ, der „tilfældigvis" lå tværs over floden. Vi havde tit set træer, der lå hen over floden, men aldrig noget så stort som denne kæmpemæssige patriark. Selv om det ikke rakte helt fra bred til bred af floden, så lå enderne tæt nok dertil, til at vi kunne nå det ved at vade i vand op til livet.
Bror Rich begyndte som den første at kravle over for at se, om det var sikkert. Da han sad på træet, sank det længere ned i vandet, men det blev på sin plads. Forsigtigt banede han sig vej over til den anden side. Så klatrede han ned fra træet og kom sikkert i land.
Jeg var nummer tre til at vove forsøget på at komme over. Jeg var kun kommet et par skridt videre, da jeg standsede. Jeg havde en fornemmelse af, at de to yngste drenge ikke ville være i stand til at komme over uden hjælp. Jeg vendte om, men der var andre på træet bagved mig.
„Keith," råbte jeg. Den store, blonde dreng så op. „Gå over sammen med Steven og hjælp ham, hvis han har vanskeligheder." Han nikkede samtykkende.
„Og Jeff, du går sammen med Kurt."
„Det skal jeg nok," svarede Jeff.
Keith og Steven begyndte at kravle over på det glatte træ. Grene, kviste og andet affald susede med flodvandet og blev fanget af træet. Det styrtede træs egne grene sinkede dem på deres vej over.
„Træd dér," gav Keith sin kammerat besked!
Steven trådte til men havde misforstået Keiths instruktion. Grenen forsvandt under hans fødder i det skummende vand. Steven røg med ned. Hans oppakning trak ham fuldstændig ned under vandet. Strømmen begyndte at skubbe ham ned under stammen. Han var i fare for at blive fanget og drukne. Hurtigt reagerende rakte Keith ud efter ham og fik fat i hans oppakning. Med et stærkt ryk trak han ham tilbage op på stammen.
Angst men uden at have andet valg fortsatte de over træet. Men faren var endnu ikke overstået for Stevens vedkommende. Han trådte på nogle grene, der forsvandt under ham. Påny styrtede han i vandet og var igen ved at blive skubbet ind under det kæmpemæssige træ. Og igen rakte Keith ud efter ham og fik ham trukket op.
På dette tidspunkt var Steven bange for at tage endnu et skridt fremad. Keith hjalp ham af med hans oppakning og bar den. Uden denne ekstra vægt lykkedes det Steven at kæmpe sig den sidste vej til sikkerhed.
Da Steven nåede fast grund, begyndte han at ryste. Han var gennemkold og øjensynligt chokeret som en naturlig reaktion over, hvor nær han havde været ved at drukne.
„Lad os prøve at skaffe dig noget tørt tøj," sagde jeg oprigtigt for at

forsøge at få hans tanker bort fra den sidste lidelse. Jeg gav ham skjorten og den tørre uldne sweater, som jeg bar. En af drengene gav ham nogle tørre bukser fra sin oppakning.

Mens han skiftede, kom resten af drengene over træet.

„Vær forsigtig," sagde Jeff til Kurt. „Du er større end Steven, og jeg er ikke sikker på, at jeg kan løfte dig." De begyndte forsigtigt at kravle over. Men det glatte træ bevægede sig. Kurt tabte fodfæstet og faldt i vandet. Han fik selv fat i noget og blev ikke trukket helt ned i vandet. Men med den kraftige strøm og tyngden af hans oppakning kunne han ikke trække sig op på træet, og Jeff kunne ikke løfte ham. De kæmpede fortvivlet i flere minutter. Jeff mistede næsten selv fodfæstet. Til sidst hjalp Jeff Kurt af med oppakningen. Nu var Kurt i stand til at komme tilbage op på stammen og fortsatte sin vej over floden.

Nu var en ny fare tydelig. Kurt var gennemblødt efter sit iskolde bad. Jeg havde bortgivet mit eget tørre tøj, og Steven rystede endnu af kulde. Til trods for sit tørre tøj, rystede han så kraftigt, at han ikke kunne tale. Jeg var klar over, at vi var nødt til at få varme i kroppen, men vi vidste ikke hvordan.

Alt, hvad vi havde, udstyr, tøj, træ, jorden - alting var vådt. Temperaturen var ved at falde, og stormvejret var en yderligere kuldefaktor. Det eneste, jeg kunne tænke på som løsning på problemet, var at blive ved med at bevæge os. Bror Rich og bror Christiansen var enige heri. Vi måtte se at komme hjem. Men regnen faldt stadig, og floderne blev ved med at stige.

Vi vandrede videre. Jeg var ved at blive meget kold. Jeg havde vanskeligt ved at tænke klart. Jeg erkendte det som et symptom på, at min legemstemperatur var blevet lavere end normalt, og jeg blev meget bange. Når legemstemperaturen falder, mister legemet sin evne til at varme sig selv. Det er en særdeles stor fare for våde vandrere, og jeg var ikke sikker på, at de to yngste drenge ville være i stand til at klare dette.

Jeg sendte et par af de ældre drenge forud for at søge efter tørt træ og land, der lå over vandoverfladen. Og jeg bad.

Et kvarter senere indhentede vi dem. De havde fundet en væltet træstamme.

„Det lykkedes os at flække den," sagde Jeff. „Vi hentede noget tørt træ ud fra midten, men ingen af vore tændstikker vil brænde." „Her," sagde jeg, idet de flyttede sig. „Lad mig prøve min lighter."

Jeg drejede på lighteren. Der skete ikke noget. En gang til. Stadig ingen ild. Igen og igen. Intet skete.

„Måske er den løbet tør," foreslog én.

„Det er den ikke. Jeg købte den lige før denne tur." Jeg prøvede igen og igen. Den ville ikke tænde.

Jeg fik fat på vore tændstikker. Heldigvis var de endnu tørre. Jeg strøg en. Den ville ikke brænde. Endnu en. Den ville heller ikke tænde. En for en strøg jeg dem alle.

Ingen af dem ville tænde.
Åh Fader," bad jeg. „Du ved, at vi behøver hjælp. Jeg er bange for, at disse to drenge vil dø, hvis vi ikke kan få dem varmet. Hvis jeg kommer til at tilbringe natten våd i denne regn og blæst, vil jeg måske også dø. Vil du ikke nok hjælpe os til at få tændt et bål, så vi kan varme os derved!"
Vi prøvede alles tændstikker. Vi fik ikke så meget som en gnist frem.
„Hvorfor, Fader, hvorfor? Jeg er deres biskop, og vi behøver din hjælp. Hvorfor bliver mine bønner ikke hørt? Vi behøver dig. Vil du ikke nok lade være med at vende dig bort fra os?"
Det eneste svar var den blæsende regn.
„Herre, nu afhænger alt af dig. Jeg ved ikke, hvad ellers jeg kan gøre."
Vi vandrede videre. Jeg skælvede voldsomt nu. Stien var sommetider så dybt i vand, at det gik op til brystet på drengene. Kun træerne ved vejsiden holdt os på den rette vej. Jeg vidste, at vi ikke kunne klare at vandre hele vejen ud. De yngste drenge sakkede bagud. Der var endnu en flod forude, vi skulle over. Den var større end alle de andre. Den ville sikkert være umulig at forcere.
„Hvad skal jeg sige til deres mødre?" spekulerede jeg. „Vil dette blive enden på alle lejrture for kirkens unge? Hvordan vil min kone klare at opdrage syv børn? Lille Melanie er kun to uger gammel. Jeg vil aldrig lære hende at kende." Mine tanker fortsatte ad denne frygtelige bane. Jeg vedblev at bede, hårdt og bestandigt.
Næsten i fortvivlelse fortsatte vi vores vandring, lænende os frem mod vinden. Vi kom trætte omkring en drejning af vejen. Der var en hytte. Det tog os et øjeblik at fatte, at den virkelig var der. En hytte! En hytte, hvor røg kom op af skorstenen. Med undtagelse af den på Maxon engen, der var omringet af vand var den sikkert den eneste inden for en radius på 30 km. Det var Pacific Gas and Electric Company, der brugte den til registrering af vinterens snefaldsmængde.
Inde i hytten var der fire andre bjergvandrere, der havde søgt tilflugt for uvejret. Ilden brændte lystigt. Der var en kæmpemæssig stak af brændsel, affaldsspande fulde af uldtæpper og rigeligt af fødevarer. Vi var i sikkerhed.
Da vi alle var blevet varme og tørre, takkede jeg Gud for hans barmhjertighed. Jeg forstod, at havde vi været i stand til at tænde et bål, ville vi stadig have været ude i uvejret, kæmpende for livet.
„Tak Fader, fordi du ikke besvarede mine bønner om at få ild. Hjælp mig til at huske, når jeg klager og undrer mig over hvorfor du handler som du gør, at jeg ikke ved, hvilket ly, der befinder sig omkring det næste sving på vejen."
Jeg prøvede igen min lighter. Dens lille glade flamme tændtes ved det første forsøg.
Uvejret tvang os til at blive i hytten to en halv dag. Derefter gik vi hjem med sne liggende på jorden. □

JEG OPDAGEDE PRÆSTEDØMMETS VIRKELIGHED

A. Hamer Reiser

Det var bidende koldt og fugtigt. Den tunge lugt af røg fra kulfyr stak os i næseborene, når vi trak vejret. Aftenens tåge og mørke gjorde det vanskeligt at se. Det var en typisk vinteraften i England.

Jeg havde kun været missionær i to måneder. Min kammerat og jeg kørte i hast på cykel til en nærliggende by for at træffe nogle kvindelige missionærer. I telefonen havde søstrenes stemmer lydt ivrige og urolige. Et medlem i deres område trængte til hjælp.

Efter at være kommet så hurtigt, vi kunne efter opringningen, ledsagede vi søstrene til medlemmets hjem. Vi ringede på døren, og en kvinde åbnede døren og bød os indenfor i et lille værelse med et ildsted i den ene ende. I det svage lys betragtede jeg kvindens ansigt. Hun havde opsvulmede kinder og sørgmodige, trætte og rødrandede øjne. Hendes øjenvipper var våde og matte. Flere tårer løb ned ad hendes kinder, idet hun pegede på en lille vugge nær ildstedet. Snøftende sagde moderen: „Mit barn er sygt. Hun kan ikke trække vejret, og lægen siger, at hun vil dø." Bronkitis og lungebetændelse dræber mange småbørn under de barske, britiske vintre.

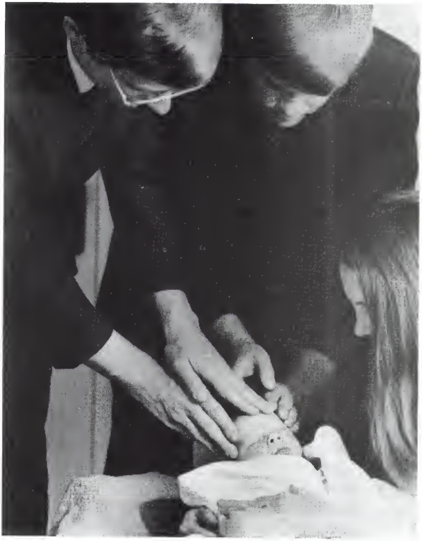
Moderen bad os salve det lille, tre uger gamle barn. Ømt løftede hun den lille op af vuggen og holdt den forsigtigt og beskyttende i sine arme. Tårer faldt fra hendes øjne ned på det rene linned, som barnet var svøbt i. Der var knapt plads nok på det lille hoved til mine to forholdsvis store hænder. Idet jeg lagde hænderne på hendes bløde lille hoved, kunne jeg føle de små duske hår.

Det var første gang i mit liv, jeg havde salvet et sygt menneske. På en eller anden måde lykkedes det mig at få sagt de rette ord. „Sonja Holbert, i Jesu Kristi navn og med kraft fra det hellige melkisedekske præstedømme. . ." I det øjeblik kunne jeg føle et sug af kraft inden i mig. Det var noget enestående og usædvanligt. Jeg vidste uden skygge af tvivl, at jeg handlede som et redskab i den almægtige Guds hænder for at helbrede det lille barn.

Denne oplevelse afløstes af andre, som tiden gik, indtil mindet om den var blevet næsten glemt. Omtrent to år senere, hen mod slutningen af min mission, blev jeg forflyttet til at arbejde i den by, hvor moderen og det lille barn boede. Mens vi gik fra dør til dør i en gade, fortalte en af vore undersøgere,

at der boede et medlem af kirken ikke langt derfra. Vi fandt stedet og ringede! Engelske rækkehuse ligner til ukendelighed hinanden, og jeg var ikke straks klar over, at det var det samme hus, jeg havde besøgt næsten to år tidligere. Kvinden bød os indenfor. Da vi gik ind i det samme lille værelse, stirrede et par klare, blå øjne op på mig. Jeg satte mig, og en køn lille pige klatrede op på mit skød. Som jeg klappede det blonde hår på hendes hoved, vendte et væld af erindringer tilbage til mig - den rædsomme aften, den tårevædede mor, det lille barn, der hev efter vejret, og præstedømmets umiskendelige kraft. „Tak himmelske Fader," mumlede jeg for mig selv, „for det privilegium at kunne benytte den kraft til at hjælpe denne lille pige."

Jeg styrkedes af den oplevelse. Jeg kendte nu virkeligheden af, hvad det betyder at sige: „Jeg ved, at præstedømmet er blevet gengivet i disse dage, og jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever og elsker os. Jeg ved, at store velsignelser kan forekomme ved retskaffent brug af hans præstedømme." □

TILSTÅELSE

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

For en del år siden blev en ung mand grebet i et alvorligt tyveri. Han blev sat i fængsel. Hans forældre var chokerede og meget flove. De forsikrede ham, at han ikke behøvede at frygte, for de havde „indflydelse" på høje steder og var sikre på, at de snart kunne få ham løsladt. Deres biskop, der mente det godt, sagde til drengen, at han ville gøre alt, hvad der stod i hans magt for at en god dreng som han ikke behøvede at betale for sin overtrædelse. Drengen blev til sidst meget vred og sagde: „Kan I ikke se, hvad det er I gør ved mig? Jeg er skyldig. Hvis I får mig ud herfra uden at jeg har udstået min straf, tvinger I mig til at bære byrden af skyld alle mit livs dage. Lad mig dog få lov til at betale for, hvad jeg har gjort galt, så jeg til sidst kan slippe for denne fornemmelse af skyld."

Få gaver er mere ønskværdige end en god samvittighed - en sjæl i fred med sig selv. Kun vor Frelser Jesu Kristi kraft kan helbrede en bekymret sjæl. Men ønsker vi at han skal helbrede os, må vi følge den procedure han har givet os.

Tilståelse er et nødvendigt krav for fuldstændig tilgivelse. Den er et tegn på „bedrøvelse efter Guds sind" (2 Kor. 7:10). Den er en del af renselsesprocessen - det at begynde på en frisk kræver en blank side i vor samvittigheds dagbog. Vi bør tilstå overfor den, som vi har gjort ondt, og også over for Herren. Desuden kan vores overtrædelse være så alvorlig, at den kræver tilståelse også over for den retmæssige præstelige myndighed.

„Ikke ethvert menneske eller enhver bærer af præstedømmet er bemyndiget til at modtage overtræderens hellige bekendelser om skyld. Herren har oprettet et velordnet og fast program. Ethvert medlem af kirken er ansvarlig over for en kirkelig myndighed (se Mosiah 26:29 og L&P 59:12). I wardet er det biskoppen, i grenen en præsident. I staven eller missionen en præsident. Og i højere kirkelige myndighedsområder er det generalautoriteterne med Det øverste Præsidentskab og De tolv apostle som øverste myndighed." (Spencer W. Kimball *Tilgivelsens Mirakel*, s. 288)

De overtrædelser, der kræver tilståelse over for en biskop, er hor, utugt, andre seksuelle overtrædelser og afvigelser, samt synder af tilsvarende alvor. Præsident Kimball minder os om, at „man må ikke gå på akkord eller komme med udflugter - man må foretage en klar og fuldstændig bekendelse." (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 161)

Husk at det er fuldstændig befrielse for pinslerne fra en skyldbetynget sjæl, vi søger. Profeten Alma siger, at han havde „gennemgået megen trængsel og

angret sig næsten til døde." (Mosiah 27:28) og følte, at han blev fortæret af en evigtvarende ild. Omvendelse er ikke let. „Bedrøvelse efter Guds sind" bringer en til ydmygelsens dybder. Det er derfor tilgivelsens gave er så sød og drager overtræderen så nær til Frelseren med et særligt hengivenhedens bånd.

Som biskop føler jeg, at det mest frygtindgydende og samtidig tilfredsstillende ansvar jeg havde, var at være „almindelig dommer" over min wardsfamilie. Jeg vidste, hvor vanskeligt det måtte være for en person at komme og erkende den hellige rolle, jeg spiller ved en oprigtig tilståelse. Jeg vidste, at jeg var forpligtet ved pagt til at holde det fortroligt i mit hjerte, som blev åbenbaret for mig. Og hvor jeg da bad om visdom, så jeg ville være i stand til at se klart ved Ånden, hvilke passende skridt, jeg skulle tage. Jeg lærte, at den venligste dom ville være at lade retfærdigheden ske fyldest ved en retfærdig „betaling", svarende til overtrædelsen. At kræve mindre end overtrædelsen retfærdiggjorde, ville være at efterlade gælden kun delvis tilfredsstillet og ville kun fjerne en del af byrden af skyld. Barmhjertighed tilskynder ofte en biskop til at være eftergivende; men eftergivenhed uden retfærdighed er ikke venlighed.

Fuldstændig omvendelse frigør den pågældende med ubeskrivelig glæde.

Alma sagde: „Hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.

Ja . . . intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var . . . på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var." (Alma 36:20-21)

Jeg er blevet kontaktet af kirkemedlemmer, som i årevis har båret på en tung byrde i deres hjerter; som har prøvet at tjene og rigeligt skænke både tid og penge for deres synder hellere end at tilstå dem for deres biskop. De var ikke i stand til at erstatte tilståelsen med godt arbejde. Som præsident Kimball gav udtryk for det, vi må fjerne alle de dårlige æbler fra tønden og starte på en frisk (se *Tilgivelsens Mirakel*, kap. 13)

Lad os ikke prøve at erstatte Herrens måde med en lettere kurs eller en omvej. Lad os forpligte os i dag til at ringe til biskoppen og ganske enkelt sige: „Biskop, jeg har et problem. Jeg behøver din hjælp. Må jeg komme og tale med dig?" Han forstår det sprog. Og så kan han, som har fået overdraget særlige nøgler og inspiration, måske hjælpe dig til at påbegynde et nyt og glædefyldt liv. ☐

Derefter satte han sig lige over for tempelblokken og så på, hvordan folk lagde penge i blokken. Der var mange rige, som lagde meget deri.

Også en fattig enke kom og lagde to småmønter i, tilsammen så meget som en øre.

Da kaldte han sine disciple til sig og sagde til dem: „Sandelig siger jeg eder: denne fattige enke har lagt mere deri end alle de andre, som lagde noget i tempelblokken.

Thi de gav alle af deres overflod; men hun gav af sin fattigdom alt det, hun havde, hele sit eje."

MARKUS 12:41-44